

Hind 23 krooni

HEA LAPS

JA TEMA SÕBRAD JA SUGULASED

Postritel:

Vanilla Ninja

Prints Caspian

**Eesti lapsed
Helsingis**

**Lenna
Kuurmaa
Turvakodus**

**Kevadtormi
kunstigalerii**

**Muinas-Julle
konkursi
võitjad**

**Onu Veltzi
rokikool**

**Jõgeva
teatrifestival**

Piknikuideed

**Kogu tõe
punaselg-õgijast**

<http://kommikas.kalev.ee/healaps/>

Tedre suvetervitus

Soojaks jaanikuuks ehk juuniks -
 siis, kui päike pikalt põleb -,
 ülenisti helepruuniks
 juba on meist läinud mõned.
 Ent kui pruuniks sa ei lähe,
 juuniski veel nahk on hele,
 saadab teder mõned tähed
 suveks sinu põskedele!

Leelo Tungal

WWW.LASTEAS.EE

Ik 22

Kaanepilt: Doris Kivisalu Kiili Kunstide Koolist

- 3 Luulet: Grete Sirge, Heli Illipe-Sootak, Heiki Vilep,
- 4 Ilmar Tomuski Johannese-jutt
- 6 Kevadtormi kunstigalerii
- 7 Valguta kirjalapsed
- 8 Tiit Kändleri teadusejutt
- 10 Oma sulega: Karm Korbi luule
- 11 Skaudilehekülg
- 12 Viktoriin
- 13 Naeru-uss
- 14 Kirjalapsed
- 15 Mustkunstnik Ande
- 16 Steni võistluselt: Anett Kuuse ja Marjaliisa Palu
- 18 Mis uudist?
- 19 Peep Veedla punaselg-õgijast
- 18 Lully Gustavsoni jaaniõõ
- 21 Poster 1: Prints Caspian
- 22 Poster 2: Vanilla Ninja
- 25 Kirjanurk
- 26 Maasikad ja süda
- 27 Ilmar Trulli ristsõna
- 28 Eesti lapsed Helsingis
- 30 Lully Gustavsoni piknikuideed
- 31 Steni võistluselt: Margaret Pulk
- 32 Paul-Eerik Rummo luulet, Piia Katharina Vaani jutt
- 33 KONNkurss
- 34 Barbindus
- 35 Reet Mängel-Juuse koomiks
- 36 Kino mis kino
- 37 Kristiina Kassi Peetri-jutt
- 38 Pop: Lenna Kuurmaa Turvakodus
- 39 Järjehoidja
- 40 Sõber Veltzi rokokool: Frank Sinatra
- 42 Algkooliteatrid Jõgeval
- 44 Lego

Väljaandja: Mittetulundusühing "Hea Laps"

Harju 1, 10146 Tallinn Tel: 631 44 28

Hea.Laps@mail.ee

Trükk: Reusner

Ajakiri Hea Laps ilmub kord kuus

Toimetaja Leelo Tungal, leelo@healaps.ee

Levijuht Anna-Magdaleena Kangro, anna@healaps.ee

Kujundaja Vivika Kalt, vivika@healaps.ee

Sigrid Arte Gümnaasiumist

MINU KODU

Laste kirked liivakastis,
naabrite tolmuimeja urin,
üks taks ajab taga kaht kassi,
autode mootorisurin.

See kõik kostab ära mu tuppa,
mis teisel korrusel asub.
Mõni naaber mul väga hea tuttav,
mõni lapsi üldse ei talu.

Heli Illipe-Sootak

Kõndis kevad, kevadeke

Kõndis kevad lehekuues,
rohukuues, habras, ehe,
kastis kanda laukavette,
lumelagu nakitsedes,
pajupungas pakitsedes
lustis kevad kergejalgne.
Kõndis kevad keset kesa,
tare taga hiilis tasa
sinisilmseid sinililli,
laane alla pilla-palla,
pääsupesi räasta alla
kevad salamisi poetas.
Kõndis kevad, kevadeke...

Mu kodu aknast on näha
teiste korrusmajade tuled.
On näha, kas keegi on kodus,
kas keegi küllagi tuleb.

Mu kodu seinad on näinud,
mitut kihti tapeeti,
mis esmalt on kleebitud ajal,
mida nõukogude ajaks peeti.

Mulle meeldib mu kodu ja pere,
me hoiame teineteist väga.
Ma armastan sagimist majas
ning see mind üldse ei sega.

Grete Sirge Laeva Põhikooli 3. klassist

Heiki Vilep

Las laps loeb

Tuppa paistab päike, vaiba peal on soe,
lapsukene väike raamatut seal loeb.
Pildid rebib välja, tähed sodib täis –
esimene raamat veidi raske näib.
Algus ongi raske, harjutama peab,
küll ta ükskord tükid jälle kokku seab.
Lugemisepeisik visalt sisse poeb,
andkem atra seada...
Las laps loeb.

**Täname
Kultuuriministeeriumi,
Kultuurkapitali ja
Hasartmängumaksufondi**

**Suur aitäh Haridus- ja
Teadusministeeriumile,
kes tellis ajakirja 585-le koolile!**

Johannes saab peaaegu kahe

Ilmar Tomusk

a nüüd,“ teatas muusikaõpetaja piduliku häälega, „annan ma teile koduse ülesande, mis on ka seekord muusika kuulamisega seotud.“

Johannes suunas pilgu, millega ta viimased nelikümmend neli minutit akna taga sebvaid oravaid oli jälginud, õpetajale.

„Järjekordne ettekanne tõsise muusika kohta,“ mõtles ta irooniliselt, tehes seda natukene kõvemini kui inimesed tavaliselt mõtleavad. Seetõttu jõudsid tema mõtted ka õpetajani.

„On sul ettepanekuid, Johannes?“ tundis õpetaja huvi.

„Sinu oratooriumi-töö oli lausa vapustav, jäi mulje, et sa oleks justkui ise koos Moosesega nelikümmend aastat kõrbes rännanud.“

„Kas seekord võiks midagi kergemat valida?“ nurus Johannes.

„Just nimelt,“ nõustus õpetaja, „see ongi seekordse ülesande eesmärk. Te võtate oma lemmikansambli või laulja, valite välja paar kõige paremat pala ja tutvustate neid klassile. Aga et ülesanne liiga lihtne ei oleks, peate lisaks ka muusikaarvustuse kirjutama. Tähtaeg on järgmine teisipäev.“

„Kas ma Metallica tohin valida?“ uuris Johannes.

„Jah, loomulikult tohid, kui see on sinu lemmikansambel,“ vastas õpetaja.

Johannese süda hüppas rõõmust, sest nüüd oli tal võimalus tutvustada tervele klassile maailma kõige paremat bändi.

Kõik järgmised õhtud pühendas Johannes Metallicale. Eestikeelsest Wikipediast leidis ta ansambli põhilandmed ning joonistas endale vihikusse tabeli bändi algkoosseisu ning liikmete hulgas toimunud muutuste kohta alates 1981. aastast. Seejärel kaardistas ta bändi peamised loomeperioodid koos lugudega. Lisaks tegi ta hulga märkmeid bändi kodulehelt ning Metallica seotud *trash-metal*-foorumitest, võrreldes oma lemmiku helikeelt selliste suurepärase bändidega nagu Anthrax ja Megadeth. Oma tähelepanu said ka ansamblid, kes Metallicat kunagi kaverdanud olid. Erilise äramärgimise osaks sai loomulikult

soomlaste Apocalyptica, kelle esimese loomeperioodi põhitegevuseks oligi Metallica lugude esitamine tsellodel.

Kõigele lisaks luges Johannes paari päevaga läbi arvutul hulgal erinevaid muusikaarvustusi, et leida oma lemmikmuusika jaoks kõige sobilikum arvustuse kirjutamise stiil.

Pärast tohutut eeltööd kirjutas Johannes tervelt kaks päeva enne tähtaega oma töö valmis. See polnud sugugi kerge, sest kogunenud materjali hulk oli väga suur ning sealt just selle kõige õigema valimine nõudis tohutut vaeva. Ometi sai töö südaööks valmis. Ta saatis selle e-postiga muusikaõpetajale, kuid salvestas ka mälu pulgale, kuhu lisas ka oma kolm lemmiklugu.

Kaks nädalat hiljem oli Johannes enne muusikatundi väga elevil. Sest tavaliselt palus õpetaja paaril kõige parema töö kirjutanud õpilasel selle ka suuliselt ette kanda. Johannes oli selleks põhjalikult valmistunud. Ettekande tekst oli kenasti välja trükitud, lood mälu pulgaga taskus ning suur hulk lisamaterjali klassikaaslastele jagamiseks kaasas.

„Üldiselt täitsite te koduse ülesande päris hästi,“ alustas õpetaja. „Kõige rohkem teid kirjutati Enrique Iglesiase kohta ja ma ei pea ilmselt täpsustama, et need olid peamiselt tüdrukute tööd. Ainult üks poiss oli tema oma lemmikuks valinud.“

Klassi läbis naerukahin, kõik pilgud pöördusid Priidu poole.

„Mina tegin Bedwettersist,“ üritas Priit ennast õigustada. Õpetajale teadmata põhjustel puhkes terve klass nüüd müri naerma.

„Palun vaikust, lähme edasi,“ nõudis õpetaja. „Teisel kohal oli Tanel Padar, kolmanda koha sai Justin Timberlake, siis oli veel paar Lordit ja üks Metallica.“

Johannesel käis jónks südame alt läbi – ta oli ainukesena klassist normaalse bändi valinud. See kinnitas veel kord tema veendumust, et alla viie ta täna ei saa.

Nüüd hakkas õpetaja hindeid ütleva. Kõigepealt luges ta ette kolmelised. Kolme saamiseks ei pidanudki eriti palju pingutama – kõik, kes üldse vaevusid oma lemmiku kohta kas või paar lauset kirja panema, said kolme kätte.

Seejärel tuli terve rida neljasid. Johannest nende hulgas ei olnud.

„Ja nüüd siis viied,“ teatas õpetaja. „Priit ja Bedwetters, tubli, väga hea töö. Piia ja Tanel Padar, tubli tüdruk. Ja kõige parem töö...“

Johannes oli end aegsasti stardivalmis seadnud, et võimalikult kiiresti klassi ette startida.

„Kõige parem töö ja loomulikult samuti viis – Tiiu ja Justin Timberlake,“ lausus õpetaja pidulikult. „Tiiukene, kas sa loeksid oma töö meile ette.“

Tiiu vudis klassi ette, sättis hambaklambrid suus otseks ning luges oma kirjatöö s-i susistades soravalt ette. Nüüd sai terve klass teada, kus Justin sündis, mis ansambli ta laulis ning mitu Emmyt ja Grammyt ta kokku võitnud on. Samuti paljastas Tiiu Justini lemmiktoidu ja suuremad filmirollid. Kuid põhiosa Tiiu ettekandest käsitles Justini ja Britney Spearsi suurt armastust, mis küll juba mitu aastat tagasi ära lõppes, kuid tänu millele nii palju kauneid lembelaule sündinud oli. Ning lõpuks kuulati üheskoos Tiiu lemmiklaulu.

Kuid Johannes oli täielikus segaduses. Teda ei mainitud ei kolmeliste, neljaliste ega ka viieliste hulgas, omefi oli õpetaja ka Metallicat nimetanud.

Kui tunnikell oli helisenud ning kõik lapsed klassist välja tomanud, astus õpetaja Johannese juurde ja teatas karmi häälega: „Sinult, Johannes, poleks ma küll sellist käitumist oodanud!“

„Käitumist?“ ei saanud poiss aru.

„Jah, just nimelt käitumist. Tunnista nüüd ausalt üles – sa ei teinud ju oma tööd ise, vaid kirjutasid selle maha.“

Johannes oli täiesti löödud ning talle tõusis nutuklimp kurku.

„Ei kirjutanud maha, ma otsisin kogu materjali ise välja, ma nägin sellega nii palju vaeva,“ kaitses ta ennast, kuidas oskas.

„Ma lugesin sinu tööd mitu korda. See oli nii hea töö, et selle võiks vabalt mõnes kultuuriajakirjas avaldada. Aga üks on kindel – kaheksanda klassi laps ei ole võimeline sellist tööd kirjutama,“ oli õpetaja halastamatu.

„Ma võin mõnest teisest ansamblist uue töö kirjutada,“ tuli Johannesele päästev mõte.

„Võid küll,“ nõustus õpetaja, „aga kust ma tean, et sa ka seda maha ei kirjuta?“

„Ma kirjutan kohe, siinsamas, te võite kõrval seista ja vaadata,“ pakkus poiss.

Õpetaja vaatas kella. „Kui sa selle kümne minutiga valmis teed, siis olen ma nõus.“

Õpetaja andis Johannesele puhta paberilehe.

Johannes pani oma töö pealkirjaks „Apocalyptic – sümfoonilise metalli põhjamine kargus“ ning andis kohe esimeses lauses lugejale teada, et peale Soome kuulsate dirigentide Saloneni ja Saraste on Sibeliuse Akadeemia viimase 125 aasta jooksul andnud muusikateadmisi veel vähemalt neljale tublile soomlasele, kes nüüd oma tsellodega Bachi, Metallicat ja Jimmi Hendrixit mängides Soome kaasaegsele popmuusikale nii ebaomaselt maailmakuulsust naudivad. Lisaks analüüsis Johannes nende Rammsteini ja David Bowie kavereid, pühendas paar lõiku „Peer Gyntile“ ja „Mäekuninga koopale“ ning lõpetas kirjatöö paari viitega Eesti kaasaegsele sümfoonilisele rokkmuusikale.

„Valmis,“ teatas Johannes.

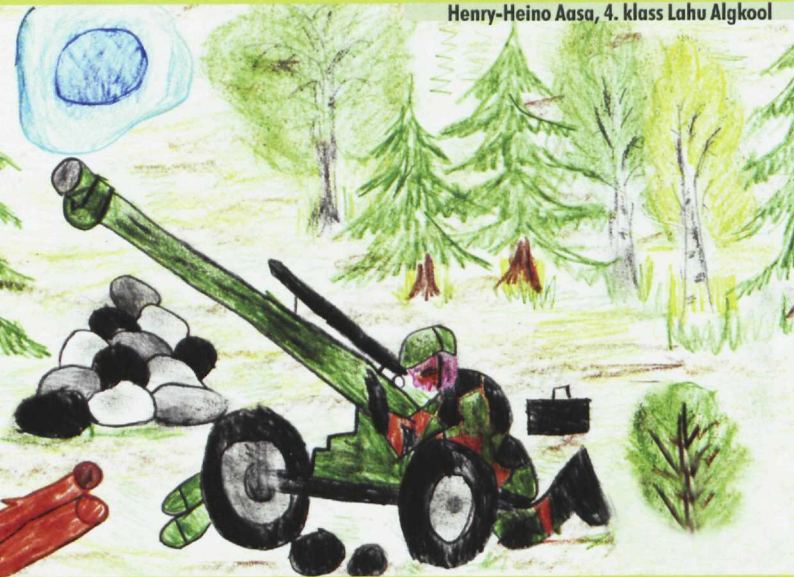
„Ma lugesin sinu tööd mitu korda. See oli nii hea töö, et selle võiks vabalt mõnes kultuuriajakirjas avaldada. Aga üks on kindel – kaheksanda klassi laps ei ole võimeline sellist tööd kirjutama,“ oli õpetaja halastamatu.

„Nii,“ ütles õpetaja ning hakkas kirjapandut tähelepanelikult lugema. Mida rohkem ta seda luges, seda tõsisemaks tema ilme muutus.

„Kui ma poleks oma silmaga näinud, et sa selle siinsamas oma käega paberile panid, võiksin kindlalt väita, et selle on kirjutanud kas Immo Mikhelson või Valner Valme. Nii et mahakirjutamist ma sulle süüks panna ei saa ja seega ei saa ma sulle ka kahte panna, nagu ma esialgu plaanisin.“ arutles õpetaja. „Aga viie saan ma panna küll. Ja veel palun ma sult seda, et sa oma ettekande koos muusikanäidetega järgmises tunnis klassikaaslastele ette kannaksid.“

„Tore,“ lausus Johannes, haaras oma koti ning jooksis trollipeatuse poole, et mitte korvpallitrenni hiljaks jääda.

Kevadtorm tõi kaasa mehiste kunsti

Henry-Heino Aasa, 4. klass Lahu Algkool

Kolmandat korda korraldati maaväeõppuse Kevadtorm raames ka joonistusvõistlus koolilastele. Võistlustel osalejatele anti vabad käed, kujutamaks Eesti kaitseväge. Žürii liige kapten Heiki Arike leidis, et lapsed teavad päris hästi, milline on Eesti sõdur – millist vormi kannab, millist tehnikat kasutab. Siin näete väikest valikut võidutöödest.

Kauri Liivik, 4. klass Lahu Algkool

Maria Generalova, 11a Kohtla-Järve Kunstide Kool

Veronika Pajula, 9. klass Simuna Kool

Elina Dubova, 7. klass Narva Eesti Gümnaasium

Valguta koolilapsed luuletavad

Valguta Lasteaed-Algkoolis käivad lapsed 8 külast ja Rõngu alevikust. Vabariigi aastapäeva puhul kirjutasid lapsed oma koduküladest.

Tilga küla

Tilga külas metsatalud,
ümberringi sood ja salad.
Vanad kui ka noored koos
elavad siin rõõmsas hoos.

Taamal paistab Sikamägi,
kõrguses on tema vägi.
Siit näeb torne, talusid
ja teisi väikseid mägesid.

Külas pänapuude all
hoogsalt käib siin tants ja trall.
Kiigel, seal on palju lapsi,
näen seal emmet ja ka papsi.

Jaanus Ivask 3. klassist

Valguta küla

Valguta Rõngu vallas asub,
sinna ikka minna tasub,
meenutada minevikku,
tunnetada olevikku.

lidne õlevabrik pilku köidab,
praegu tühjusest kõik kajab.
Mõdu, limonaadi tehti siis,
uhket korstnat näeme siin.

Mõisahoonet tehti kooliks,
et lapsed haridusest hooliks.
Ikka Valgutasse tulge
ja siin hästi rõõmsad olge!

Ave-Ly Kaeramaa 3. klassist

Lapetukme küla

Meil on saarega tiik,
taamal palkidest kiik.
On võrk- ja korvpalliplats
ja poodegi kaks.

Küla keskel tähtis hoone,
kõik rajad viivad sinnapoole.
Sealt kostab laste naerukaja –
see on meie seltsimaja.

Valgutas on kõik mu tuttavad,
sõbrad, kes mängima ruttavad.
Siin on minu kodumaja,
süa jäävad lapsepõlverajad.

Glen Põldmaa 2. klassist

Lossimäe küla

Rõngu vallas Lossimägi,
seda lossi vanarahvas nägi.
Vahetusid võimud, rahvad,
peeti sõdu, mis ei ole vahvad.

Lasti õhku uhke loss,
kahuritest tõusis toss.
Nüüd seal seisab ahervare,
kuid jalutada mäel on lahe.

Michael Naudi 3. klassist

Liivast võib teha ka suuri ja keerukaid skulptuure. Selle liivakuju valmistas skulptor Kirke Kangro Hiinas.

Liiv toidab ja ehitab

Tiit Kändler, teaduskirjanik

Liiv tundub olema nii tavaline ja lihtne asi, et mis sellest ikka kirjutada. Kui aga lähemalt mõtlema hakata, siis võiks liivast kirjutada õige mitu raamatut.

Kui midagi on väga palju saanud, siis öeldakse, et nagu liivaterasid merekaldal. Kui palju kas või Eesti merede kallastel liivaterasid on, võib ju umbkaudu välja arvutada. Kuid mis see ikka annab. Üks liivatera on ju suurem, teine väiksem. Keskeltläbi on liivatera millimeetrine.

Liivakoogi füüsika

Iga laps teab, et liivast saab teha liivakooki ja mere kaldal koguni uhkeid liivalosse. Kuid lapsed teavad sedagi, et liiv püsib koos vaid märjana. Kuid miks? Aga sellepärast, et vesi justkui lähendab liivaterade sees olevaid molekule üksteisele ja nii saavad toimida ühed kavalad jõud, mida nimetatakse van der Waalsi jõududeks ja tänu millele näiteks kärbes või geko laest alla ei kuku. Need jõud ei ole otseselt elektrilised, sest liivatera molekulid ei ole laetud. Kuid elektronid, mis molekul ümbritsevad, on kord molekuli ühes ääres, ja niisiis tundubki molekul justkui negatiivselt laetuna. Teise molekuli elektronid on jälle teises otsas, ja nõnda need molekulid omavahel tõmbuvadki.

Liiv koosneb peaaesjalikult ränist, täpsemalt ränidioksiidist. Ja see räni on üks imepärane materjal. Näiteks kirjutati ma seda lugu arvutil, mille olulised osad on ehitatud just nimelt ränikilede peale. Räni on pooljuht ja nii saab seda kasutada arvute, raadiote, mobiiltelefonid, telekate ja teiste elektrooniliste riistade valmistamiseks. Ameerikas on üks kuulus paik, kus töötab palju arvutifirmasid, ja seda kutsutakse just nimelt räni järgi Silicon Valley'ks ehk ränioruks.

Kust aga liivaterad tulevad? Need on pärit kivimitest, mis aja jooksul vee, tuule ja muude loodusnähtuste kaasabil väikesteks tükkideks murenenud. Kui vaatate liivatera hoolsalt luubi all, siis näete, et need pole sugugi ainult kollased, vaid ka mõnda teist tooni. See lisavärvus tuleb liivatera sees leiduvatest ühenditest.

Kosmiline liiv

Kuid liiv ei pruugi pärineda ainult Maalt. Osa langevatest tähtedest ehk meteoroididest aga jõuab Maale. Kui sina jõuad hommikul oma pudrukausi tühjaks süüa, siis selle ajaga on Maa peale langenud kosmosest umbes sama palju taevakivide tolmu, kui kaalub mitu sõiduauto. Kas pole tore mõtelda, et kui lähed näiteks mereranda, siis nende liivaterade seas on kindlasti mõni, mis on siia langenud kusagilt kosmosest, kusagilt nii kaugelt, et isegi silmapiir on sellest palju lähemal. Nende olemasolu tehakse kindlaks nende erilise keemilise koostise järgi.

Nii et võib juhtuda, et meie arvuti on ehitatud ka kosmilisest tolmust. Räni on Maal leida palju, see on levikult teine element hapniku järel. Nii et vahel kipub inimene räni raiskamagi, nagu näiteks heast liivast teedele tamme ehitades. Heast ehitusliivast kipub Eestis juba puudus tulema, ikka sisaldab see mingit huumust.

Kuid räniliiiva ei kasutata mitte ainult teede ehitamiseks. Sellest tehakse ju ka betooni, mida läheb vaja üha enam. Isegi egiptlased arvatakse olevat osa oma püramiididest teinud betoonitaolisest segust, ja seda juba viie tuhande aasta eest. Mis pole ka ime, sest liiva jätkub sealmail hulganisti. Liiv on Aafrikas kohati täielikuks nuhtluseks, liivatormid kannavad seda kaugemale ja beduiinid käivad seetõttu peaaegu kogu elu täielikult kaefud peadega ringi, kuigi palavus tahab hinge matta.

Liivast on mõeldud välja ka sellina kaval asi nagu liivapaber. See on küll kare, kuid lihvimispuitu ja teisigi materjale, sest üksikud liivaterad toimivad kui tillukesed hõõvlid. Ja talvel tehakse teedest vahel suured liivapaberid, puistates neile karedat liiva. Suvekski kaetakse teepinnad jämedama liivaga, et vihmaga poleks libe ja teekate püsiks kauem.

Elu võimalikkus liivas

Läbi liiva vaatame me suure osa oma elust kogu maailma. Sest akna klaasid on tehtud suuremalt jaolt klaasiliivast. Ja tänu liivale saame klaaspudelidest juua maitsvaid jooke ning uurida mikroskoobi all tillukest maailma ja näha teleskoopide abil kaugeid taevakehasid.

On isegi oletatud, et mingi meist erinev elu võib olla üles ehitatud mitte süsinikule nagu maine elu, vaid ränilile. Kuid see on siiski vaid julge oletus. Ehkki mitte päris alusetu, sest liiv ehk siis ränioksiid on väga vastupidav materjal. See ei lahustu hapeteski, tänu millele saabki klaasnõudes igasuguseid kangeid happeid hoida.

Liiva pole mitte ainult veekogude ääres, vaid ka meie jalge all. Ja nimelt liivakivina. Kui lähete näiteks Taevaskotta, siis näete seal tavalist liivakivi, mis on aegade jooksul kivistunud ja pärineb 400 miljoni aasta tagusest ajast. Selle liivakivi seest on leitud kivistununa tolaeagseid algelisi kalu, kellelt on avastatud isegi primitiivseid jäseseid. Nii et liiv on säilitanud meile ka Maa ajalugu.

Kuigi liiv tundub meile surnuna, elab selles siiski erinevaid elukaid. Liivarotid ja liivamaod ja liivatõlvased ja kes need kõik veel on. Ja üllataval kombel pannakse liiva hästi peeneks jahvatatuna ka mõnede pulbriliste toitude sisse, et voolavust suurendada. Liiv läbib soolestiku väidetavasti seda kahjustamata.

Nii et head liivaisu teile!

Kust aga liivaterad tulevad? Need on pärit kivimitest, mis aja jooksul vee, tuule ja muude loodusnähtuste kaasabil väikesteks tükkideks murenenud.

Toit

Toitu me peame sööma,
toitu ei hakka keegi lööma.
Toit peab olema mitmekesine
ning toit ei tohi olla väga vesine.
Toit on ka jook!
Tervislikud toidud ei ole tort ja kook. . .

Niidirull

Ükskord leidsin ma niidirulli,
sellega sai nalja ja pulli –
see läks mul laiali,
õnneks ise ma ei kukkunud pikali.
Lõpuks koristasin ma kõik ära,
et ei tekiks tühjast kära. . .

Koolilaps

Esimest päeva lähed sa kooli,
istud laua taha ja tooli.
Siis tuleb sul aktus –
vaata, et sul ei tekiks kaklus!
Ning nüüd hakkad sa õppetööle,
kirjutad sõna "KOOLILAPS" vööle!

Tuuleveskid

Tuuleveskid on vajalikud –
need peavad olema korralikud.
Tuuleveskid ehk tuulikud toodavad jahu
ja keegi neid ei löhu.
Tuuleveskites töötavad inimesed
ning mitte kunagi lesed.

Suvi

Suvel on mõnus soojus.
Siis on nii romantiline,
kui päike loojus.
Suvel käiakse ujumas –
kellelgi ei ole tuju maas.
Kõikidel on nii hea meel
ja kõik on mere poole teel.

Karm Korb Tartumaalt

Karm Korb on 10aastane
Tartumaa poiss, kes õpib
Pikasilla koolis ja kirjutab
vahvaid luuletusi. Siin avaldatud
värsid on võetud Karmi väikesest
omatehtud luulekogumikust.

Kuidas Rakvere skaudid seljakotiga ja seljakotita Otti otsisid

ka meiega liituda. See poiss tegi omast arust nalja. Ta pani muna ja kartuli Remi magamiskotti ja määris tema magamiskoti ära. Minu arust oli see üks suur lollus, toiduga ei ole ilus mängida ja teise asju ei tohi ära määrada. Onu Ivar oli lahe.”

Maarja: „Nädalavahetus oli mõnus ja sisutihe. Menüü valikul arvestati meie soovitusi – aitäh Andzelikale. Mulle meeldis kõige rohkem seiklusrada ja tahaks veel kunagi sellele minna. Loengud olid kasulikud, sain palju uut teavet. Öhtul Tapal linnaga tutvuda meeldis ka. Laager oleks võinud kauem kesta, kuigi mulle ei meeldi pörandal matil magada ja külma peale üles ärgata. Loengutest meelde jäi kõige enam meelde ehk see, et hädaabile helistamiseks eemalda sim-kaart ja et „3“ on rahvusvaheline märk. Kui ma varem metsas sellist märki oleksin kohanud, oleksin lihtsalt

mööda kõndinud, nüüd ehk läheksin uurima. Vilet oleksin ka tahtnud teha, aga pidin koju minema.”

Birgit Barbara: „Mulle väga meeldis see nädalavahetus, loeng oli huvitav ja väga vajalik. Sain teada palju uusi asju ja arvan, et nüüd saaksin metsas palju paremini hakkama. Oskaksin palju parema onni ehitada. See oli hea, et esimesel päeval oli teooria ja teisel päeval õpitu praktiline kasutamine. Ja meie metsaonn tuli väga armas minu meelest. Kuigi Ivar hindas selle kolmega. Toidud olid väga maitsvad, kõht oli ilusti täis. Seiklusrada oli kõige lahedam, kahju et viimast asja ei saanud lõpuni proovida. Mõnus õhkkond tegi need kolm päeva toredaks. Igatahes tulen sellele koolitusele teinekordki.”

Argo: „Hästi lahe oli seiklusrada, mida läbisime terve üksusega. Lahe oli ka see, et tegime ise ise lõkke. Tore oli olla koos väljas, teisi tundma õppida. Sain kokku uute sõpradega.”

Rico: „Me olime õues ja koolitusel, metsas ja seiklusrajal. Sõime ja mängisime pinksi. Marko tegi pahandust, pani muna ja kartuli Remi magamiskotti. Toimus pinksi võistlus, ma sain kolmanda koha.”

Albert: „Laupäevane takistusrada oli päris lahe. Mulle meeldis Tarzani köis. Metsas onni ehitamine oli ka lahe. Teine rühm pidi lõkkes tegema. Siis kui kõik valmis, panime lõkke põlema ja onni pidime nii ära lammutama, et ei oleks aru saadagi, et seal oli onn. Lõkke kustutasime ka ilusasti ära ja lammutasime laiali.”

Meie tegevusi ja pilte sellest nädalavahetusest võib jälgida ka: <http://rakveretarvad.blogspot.com/>

Andres Lillemägi,
Rakvere hundude ja skautide juht

Tahtsime oma Rakvere skautide ja hundudega juba ammu läbi viia „Otsi Otti!” koolituse. See on ellujäämiskursus lastele ehk õpetus sellest, mida teha, kui looduses ära eksid. Leidsime koolituse ja projekti „Seljakotiga ja seljakotita” läbiviimiseks suurepärase koha – Tapa..

Miks just „Otsi Otti!”? Aga sellepärast, et tulekul on suvi – laagrite ja metsaskäikude aeg, ning kui peakski juhtuma, et metsas ära eksid, siis aitab Oti õpetussõnade tundmine.

Tapa Lastekaitse Ühingu Noortemajas toimunud koolituse viis läbi ühingu juhataja abi ja seiklusraja juhataja Ivar Augasmägi. Koolitus koosnes kolmest osast. Kõigepealt oli loeng ellujäämisreeglitest ehk S.O.S. – kui oled eksinud, siis hoia sooja, ole kuuldav ja nähtav ning number „3” tähistab märguannet, et midagi on valesi. Praktilise osana tuli ehitada endale onn ning kõige lõpuks läbiti ühiselt ka seiklusrada. Praktiliseks osaks oli veel vile valmistamine.

Koolitusel osalejate arvamused:

Artur: „Mulle jäi meelde rahvastepalli mängimine ja seiklusraja läbimine. Nädalavahetus oli just tore sellepärast, et palju sai mängida igasuguseid mängu. Andres korraldas ka pingpongivõistluse. Mulle meeldis eriti pühapäev, siis läksime Tapa lähedale metsa. Seal oli lahe. Meid jaotati kaheks. Üks rühm (Päike) pidi onni ehitama ja teine rühm (Kuu) pidi ehitama kaks lõket ja lisaks veel süüa otsima. Loengust jäi mulle meelde see, kuidas on võimalik ilma õngeta kala püüda.”

Roland: „Väga meeldis seiklusrada ja metsas ülesannete lahendamine. Loengutestki jäi üht-teist meelde.”

Helari: „Peale skautide oli meil kaasas üks poiss, kes tahab

Juuniriin

VAIGE
KÄMMLI
ÕRDU

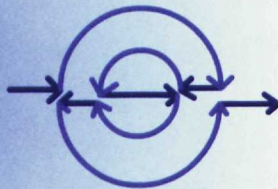
MÕISTATUS

ANDE 05.2009.

Maagu müüb turul mune. Esimesele kliendile müüb ta pooled munadest pluss pool munast. Järgmine ostja soetab järelejäänud munadest pooled pluss pool muna. Allesjäänud munadest pooled pluss pool muna ostab naabrinaine ning pooled järelejäänud munadest pluss pool muna kohalik raamatukoguhoidja. Maagule jääb alles üks muna, millest ta kodus omletti teeb. Kui ta ei purusta ühtegi muna, siis mitu muna tal alguses korvis on?

Eelmise mõistatuse lahenduskäik on näha kõrvaloleval joonisel. Seekordse vastuseni jõudmiseks on aega terve kuu - nimelt ilmub lahendus koos uue mõistatusega järgmises ajakirjanumbris.

Estonia Selts korraldas mullu lastele õhtujutuvõistluse, mis kandis ühe kuulsa artisti nime. See oli

- a) Georg Ots
- b) Salme Reek
- c) Kaie Kõrb

Jõgeva kooliteatrite festivalil esinesid sel kevadel

- a) algkooliteatrid
- b) põhikooliteatrid
- c) gümnaasiumiteatrid

Punaselg-õgijad huvitab hiirte juures

- a) saba
- b) iseloom
- c) aju

Helsingi Roihuvuori kooli eesti klassid kannavad

- a) loomade nimesid
- b) lillede nimesid
- c) puude nimesid

17. mai, kunstnik Edgar Valteri mälestuspäev, on Pookalendri

järgi

- a) linnulaulupäev
- b) öiesoengupäev
- c) kasemahlapäev

Frank Sinatra vanemad olid päritolt

- a) indiaanlased
- b) hollandlased
- c) itaallased

Lenna Kuurmaa käis Lumene kosmeetikat katsetamas

- a) Tartu Ülikoolis
- b) Tallinna Laste Turvakeskuses
- c) Rakvere Reaalgümnaasiumis

Üks filmi "Prints Caspian" tegelastest on Aslan.

"Narnia kroonikatest" teame, et see on

- a) hobune
- b) inimahv
- c) lõvi

Õiged vastused saad teada, kui loed ajakirja tähelepanelikult! Nende vahel, kes saadavad õiged vastused (koos oma andmetega) toimetusse enne 5. juulit, loosime välja auhinnaraamatud! Aprillinumbriga viktoriini õiged vastused: 1. - c, 3. - a, 4. - b, 5. - a, 6. - b, 7. - c, 8. - b. Auhinnasaajate nimed leiad lk 25 kirjanurgast!

"Kas tead, ema: meie õpetaja pole üldse hobust näinud!"

"See pole võimalik, Juku!"

"Aga nii see on! Kui õps minu joonistatud hobuse pilti vaatas, siis tegi ta suured silmad ja küsis: "Heldene aeg, kes see veel on?"

Mida ütles hobune, kui ta ühe kabjaraua teele kaotas?

"Eks ühe õnnetus ole teise õnn!"

Kui kaua hobused öösiti magavad?

Tavaliselt senikaua, kuni üles ärkavad.

Mitu hobust on vaja selleks, et tall poleks tühi?

Vaja on ühteainsat – kui see on tallis, siis ei saa enam talli tühjaks nimetada.

Mitu naela on vaja hästirautatud hobuse jaoks?

Mitte ühtki – see on ju hästirautatud hobune!

Missuguse nime pani oma lapsele sebramma, kes tahtis originaalsusega silma torgata?

Täpi.

Mis värvi on kuninga must ratsu?

Teadagi must!

Mida ütles hobune, kui ta esmakordselt elus sebraga kohtus?

"Kas sul häbi pole – päev juba õhtusse minemas, aga sina käid ikka veel pidzaamaga!"

Mida arvab hobune, kui leiab teelt sõrmkinda?

"Oi, lehm on oma rinnahoidja ära kaotanud!"

Kuhu on kindlam istuda, kas knopka otsa või hobuse selga?

Kindlasti knopka otsa: hobuse selga hüpates võid haiget saada, kuid võid ka terveks jääda. Knopka otsa istudes pole mingit kahtlust – haiget saad kohe kindla peale!

Miks hobuvarss kadestab lambatalle?

Sellepärast, et lambatall ei saa karistada, kui ta oma isale "oinas" ütleb.

"Tädi, kas sa hirmuda ka oskad?" küsib väike Juku külaliselt.

"Miks sa seda küsid?" imestab tädi.

"Kui ema ütles enne su küllatulekut isale, et sina tõstad alati hobuseannuse oma taldrikule, siis ma arvan, et väike hirmumine kuluks ka sinnajuurde!"

Kui linnamehe auto turtsuma hakkas, peatas mees selle heinamaa servas ja

tõstis kapoti üles. Mees uuris tükk aega kapotialust ja kuulis siis selja tagant kellegi õpetust: "Tegelikult on viga süütes!"

Mees uuris asja järele – ja ennäe, seal see viga oligi.

Ta tõstis pea ja tahtis nõuandjat tänada, kuid nägi tee ääres seisvas vaid kahte hobust. Mees puhkes naerma: "Hakka juba arvama, et üks neist hobustest oskab rääkida!"

Suurem hobune teatas: "Mis selles siis imelikku on – ma olen ju Tartu Ülikooli haridusega!"

"Küll on lugu!" imestas mees. "Ma ei usu oma kõrvu!"

"Ära usu, jah!" hüüdis väikesem hobune. "Tartu Ülikooli kohta ajab Miira küll udujuttu – tegelikult lõpetas ta hoopis Tallinna Ülikooli!"

Uljas ratsanik kappas hobuse seljas kõrtsi ja hüüdis sadulast tõusmata: "Suur klaas viskit, palun!"

"Kas sa oma sõbrale siis midagi ei telligi?" küsis kõrtsmik pilgates.

"Viski on mulle!" teatas hobune pahaselt. "Juht ei tohi ju sõidu ajal alkoholi pruukida!"

Koer ja hobune saabusid luksushotelli, võtsid endale suure numbritoa kümnendal korrusel ja hakkasid just lifti sisenema, kui turvamees jooksis hobuse juurde ja hüüdis: "Vabandage, mu härra! Meie hotellis ei ole koertega sisenemine lubatud!"

Kuidas kutsutakse seda, mis pole ei inimene ega hobune, vaid midagi nende vahepealset?

Sadulaks.

Ootan suve!

Anastasia Purina Mustamäe Gümnaasiumist

Tere, tere!

Tere, pere! Tere, pere!
Tere-tere, minu pere!
Tere, isa, tere, ema!
Tere, vend ja tere, mina!

Tere, päike! Tere, kuu!
Tere, vihm ja tere, puu!
Tere, meri, tere, maa!
Tere, minu kodumaa!

Artur Toikka
Tartu Kivilinna Gümnaasiumi 3. b klassist

Sinise taeva keskel
lendab valge kajakas.
Otsib ta isamaa randa.
Kõrge ja tugev on majakas.
Lained mu paati nii lükkavad hästi.
Palun ma jumalal mind kindlasti päästa.
Viskan ma ankrud teravad välja,
tahan koos linnuga lennata palju.

Romet Raag
Mustamäe Humanitaargümnaasiumi 3.e klassist

Mina ootan juba ammu suve. Lähen siis jälle kindla peale laagrisse. Laager asub Vainupeal, mere ääres Me elame ühes mõnuses ja mugavas pansionaadis Lahemaa rahvusparkis väga kauni supelranna läheduses. Nimelt on see kunstilaager, aga seal saab kindlasti iga päev ujumas käia. Üksi ei tohi mere äärde minna. Meil on alati kindlaks määratud 3 korda päevas kellaajad ujumiseks. Sööme ka kolm korda päevas. Söögid on väga maitsvad. Kes tahab, võib veel puhvetist endale midagi juurde osta.

Õhtuti korraldatakse diskosid, pidusid ja hommikupoolikuti spordivõistlusi. Mulle meeldib kõige rohkem rahvastepall liiva sees, kuigi jalgadel on isegi valus, kui liiv peale tuhiseb.

Kunstiga tegeleme seal palju. Selleks on üles riputatud eraldi päevakava. Õhtuti on padjaklubi. Siin peame oma laagripäevikut, kuhu kirjutame, mis meil päeva jooksul toimunud on. Laagripäeviku teeme kunstipäraselt. Kasutame selleks paberit, niiti või nõõri paberile kleepimiseks.

Me käime palju mererannas maalimas. Siis võtame kaasa kunstitarbed ja aluse, mille peal tööd teha.

Ükskord käisime hoopis Tagarannas. Tagarand on imeliselt ilus koht. Seal me meisterdasime kõrtest ja rohelistest taimedest Robinsoni ja väikestest pulkadest tema jaoks paadi.

Seal laagris on tore. Ma saan palju uusi asju õppida ja leian sõpru. See on minu suves üks parim paik.

Veel ootan ma suve sellepärast, et lähen jälle Soome. Ees ootavad lõbustuspargid ja šoppamiskohad. Ega ma sealt palju osta ei kavatse, aga tore on niisama ilusaid asju vaadata. Olen Soomes juba mitu korda käinud, sest mu isa tegeleb Eesti ja Soome vahel kaupade veoga.

Issi lubas mind sellel suvel ka kindlasti Rootsi viia. Seal ma pole veel käinud. Loodan, et tuleb huvitav ja põnev reis. Isa viib mind vist Pipimaale. Ma olen seda raamatut lugenud. Tore oleks käia seal, kus on elanud Pipi-raamatute gegelased.

Mari-Ly Semiskar
Kehra Gümnaasiumi 2. a klassist

Mustkunst ja mustkunstnikud

Penn ja Teller on tänapäeva Ameerika

tuntuim mustkunstnike paar, kelle etteasted koosnevad illusionismist, komöödiast ja... trikkide saladuste avaldamisest.

Enda sõnul rikuvad nad kõiki mustkunstnike seadusi ning lisaks veel mõnda. Ometi panevad nende tehtavad trikid ka siis pead sügama, kui maagide paar on saladuse reetnud ning teevad trikki läbipaistvate esemetega.

Kui mustkunstnikest suuremat, Penni, võiks süüdistada lobapidamatuses, siis Teller esineb vaikides. Väga harva võib teda siiski kuulda mõnd üksikut sõna ütlemas.

Lisaks teleshowdelde ning lavaetendus-tele on Penn ja Teller külalisrolle teinud ka mitmetes telesarjades, nagu näiteks „Hirmu faktor“, „Kodu korda“, „Sabrina, teismeline nõid“, „Simpsonid“... Nad on kirjutanud mitmeid raamatuid, millest kõige iseloomulikumaks võib pidada vast teost „Penn & Teller's Cruel Tricks For Dear Friends“ (Julmad trikid kallitele sõpradele) või „Penn & Teller's How to Play with Your Food“ (Kuidas toiduga mängida).

Pennil ja Telleril on olemas ka oma videomäng, mis kahjuks siiski valmistaja pankrotistumise tõttu avaldamisele ei jõudnud. Seegi teos peegeldab mustkunstnikepaari huumorimeelt – kuidas täpsemalt, sellest juba järgmises ajakirjanumbris!

Trikkide

Seekord õpetatav trikk ei ole väga keeruline, ent põnevalt esitatuna kutsub ta esile nii naerupahvakud kui ka hämmastust.

Mustkunstnik võtab nõõri, mis on tema õlgade laiusest veidi pikem, ning ütleb: „Nüüd teen ma midagi, mida teist keegi järele ei suuda teha. Sest praegusel trikil ei ole mustkunstiga mitte mingit pistmist, selle jaoks on vaja lihtsalt väga palju harjutada.“

Maag tõmbab nõõri käte vahele pingule ning jätkab: „Nimelt kavatsen ma siduda selle paela sisse sõlme, viibutades selleks lihtsalt nõõri nagu piitsa.“ Mustkunstnik vaatab avatud akna poole ning jätkab: „Siin on küll veidi tuuline, tulevaikuses oleks seda kindlasti lihtsam teha. Aga proovime!“

Nende sõnadega asetab maag nõõri mõlemad otsad oma paremasse peopessa, viibutab hoovõtuks kätt ning laseb ühe nõõriotsa hooga lahti.

Mustkunstnik kontrollib pettunult paela ning sealts sõlme leidmata vangutab pead: „Ilmselt on tuul siiski liiga tugev. Kas keegi saaks, palun, akna kinni panna?“ Keegi publikust liige sulleki akna ning mustkunstnik proovib uuesti – ent ka seekord ebaõnnestunult.

„Tuuletõmme oli vist siiski veidi parem,“ mõtiskleb maag

Sõlmi siduda on palju kergem, kui neid hiljem lahti harutada...

Musikunstnik Ande

ANDE 05.2008.

ning palub akna avada. Kui keegi publiku hulgast on sellega hakkama saanud, teeb mustkunstnik sõrme märjaks ning mõõdab tuule tugevust. „Tundub ideaalne olevat,“ lausub ta, asetab mõlemad nõõriotsad pihku ning viibutab taaskord nõõri – ning nüüd ilutsebki paela otsas tugev sõlm.

Selgitus:

Selle triki jaoks ei ole vaja sugugi nii palju harjutada, kui mustkunstnik väidab. Ning ka tuulel ei ole sõlme tekkimisega mingit seost. Tegelikult on mustkunstnik sõlme juba eelnevalt nõõri otsa sidunud.

Paela kätte võttes peidab mustkunstnik sõlme oma paremasse pihku. Esimesel kahel korral nõõri viibutades laseb maag lahti paela tühjast otsast, jättes sõlme pihku peitu. Kolmandal korral laseb mustkunstnik aga sõlmest lahti, jättes nii mulje, et selle tekkimise põhjustas tema kiire ja täpne nõõri viibutus.

Antud triki puhul on hea väita, et tegu ei ole mitte mustkunstiga, vaid pelgalt harjutamise tulemusena. Näiteks võib nii sõpradega kihla vedada, et nemad ei suuda seda järele teha. Kindlasti leidub keegi, kes on valmis proovima.

Mustkunstnik võib ennast veelgi lõbustada, jagades proovijatele „näpunäiteid“ – näiteks kui tugeva hooga peaks sõlme tekitamiseks nõõri viibutama või millise nurga alt on seda kõige õigem teha. Maagil on kindlasti pärast lõbus jälgida, kuidas kõik tema sõbrad käivad ringi, vehkides nõõridega ning püüdes meeletult nende otsa sõlme saada.

Liblika rollis esineb Triin Valdmaa Jõgevalt

Päike ja liblikas

Elas kord suvi, kelle parim sõber oli päike. Suvi kohtus oma sõbra päikesega päris tihti sellepärast, et päike ju paistab suvel ja päike räägib suvega alati, kui tõuseb. Kui aga päike loojub, siis läheb suvi puhkama. Kui jälle hommik käes, siis päike tõuseb ja suvi hakkab ka särama.

Üks liblikas lendas päikese kohal ja suvi küsis temalt: "Mis sa tiirutad siin päikese ümber?"

Liblikas vastas: "Mulle meeldib su ilus päike nii, et ma võiksin terve päeva siin lennata."

Liblikas tiirles ja tiirles, kuni lõpuks päike temalt küsis: "Kas sa mõtledki siia tiirlema jääda?" Liblikas vastas: "Niikauaks küll, kuni sa loojud."

Natukese aja pärast päike loojuski ja liblikas muutus kurvaks, sest nüüd pidi magama minema.

Hommikul tõusis päike jälle kõrgele taevasse ja nägi, et suve sõber sügis oli hoopis väljas. Kõik lehed olid maha langenud ja krõbisesid inimeste jalge all. Päike vaatas lille peale ega näinud seal enam liblikat. Liblikas oli kadunud ja lill närtsinud, sest oli juba liiga külm. Päikese tuju läks pahaks, sest tegelikult liblikas meeldis talle. Sõber sügis lohutas päikest ja ütles, et küll suvel jälle liblikad lendavad su ümber ja laulavad sulle oma ilusat laulu nagu pääsukesed. Aga liblikatel on see laul natuke teistmoodi, seda inimesed tavaliselt ei kuule. Sellepärast päikesele just liblikate laul meeldis. Päike palus pilve: "Ära mind sel aastal kinni kata! Ma tahan ilusasti paista ja jälgida, äkki tuleb liblikas mind vaatama."

Varsti ilmuski üks liblikas. Aga see liblikas oli teistsugune. Ta oli hall ja koledate karvaste jalgadega. Päike ütles pilvele:

"Sa võid mind nüüd kinni katta, sest see kirju liblikas, keda mina tundsin, on kadunud. Pole mõtet enam taevas särada."

Kuud möödusid ja varsti tuli talv. Lumi kattis kõik aasad paksu vaibaga ja pani puudele lumemütsid pähe ja kindad kätte. Päike vaatas, et lund on ikka liiga palju ja liiga paksult, tuleb vist veidi lund oma soojade kiirtega sulatada. Päike sulataski praktiliselt kõik lume ära, Lumi kurjustas päikesega: "Miks sa sulatad mind? Tahad, et ma külmutan su selle eest ära, et sa minu ära sulatasid?"

Aga päike lausus: "Mul on põhjus sind ära sulatada. Ma tahan, et kähku suvi tuleks, sest tahan kohtuda oma sõbra liblikaga."

Lumi lubas talvele öelda, et ta kevade kähku välja kutsuks. Talv vastas: "Ma võin tõesti kevade välja kutsuda, sest on juba niikuinii aeg kevadeks valmistuda." Talv tänas päikest selle eest, et see aitas tal lund sulatada.

Natukese aja pärast oligi kevad õues. Linnud laulsid ja õunapuud hakkasid õitsema. Kevad oli väga ilus aastaeg ja seda nautides läksid kuud väga kiiresti. Nii et varsti oligi suvi.

Kui päike nägi, et suvi on käes, siis paistis ta sellesama lille peale, mille juures oli liblikat näinud. Ja oh imet! Liblikas lendaski seal. Päike kuulis sedasama laulu, mida oli kunagi kuulnud sõbra liblika suust.

"Tere! Kas sa oled minu sõber päike või hoopis mingi võõras tulekera?" küsis liblikas.

"Jaa, see olen mina – sinu sõber päike, kes on sind nii kaua oodanud," lausus päike õnnelikult. "Ma armastan sind, päike!" hüüdis liblikas ja lendles õnnelikult terve suve. Päike säras ja soojendas liblikat.

Ootamatult saabus sügis. Päike kartis, et liblikas kaob jälle ära. Liblikas tegi aga ettepaneku: "Ma tulen üles sinu juurde! Sinu juures on parem kui puukoore all külmetada."

Ja liblikas läkski päikese kaissu magama. Nii olidki nad koos terve vihmade sügise ja külma talve. Nad olid väga õnnelikud, sest ilmas pole midagi ilusamat kui sõprus.

Anett Kuuse Risti Põhikooli 3. klassist

Viie täpiga Triinu

Seitseme maa ja mere taga elas üks tore lepatriinupere – ema, isa ja seitse kaunist last. Meil oli suure aasa peal kena kodu, millest teised võisid vaid und näha. Nad olid selline pere, keda kutsuti kõige parematele pidudele, kellest alati räägiti ja keda alati kadestati.

Pealtnäha tundus kõik hästi olevat, aga siiski oli üks lepatriinupere lastest õnnetu. Tema nimi oli Triinu, ta oli pere pesamuna. Õnnetu oli ta sellepärast, et kõigil ta õdedel ja vendadel oli seitse musta täppi seljal, temal aga ainult viis. Kogu lugu algas sellest, et ühel päikeselisel päeval, kui seitse õde-venda oma sõpradega mängisid, ütles üks sõpradest: "Tulge, ma näitan teile midagi. See on seal, selle lille taga, täna hommikul leidsin."

Triinu läks kohe elevust täis ja ütles: "Ma ei jõua ära

oodata, et teada saada, mis seal küll on." Selle peale ütles lepatriinude sõber: "Ei, Triinu, sina ei või meiega kaasa tulla, kuna sa oled teistmoodi. Sa ei kuulu meie hulka, sul on ainult viis täppi."

Triinu muutus nii kurvaks, et ei tulnud oma toast enam kolm päeva välja. Emal ja isal olid ta pärast väga mures ja üritasid teda lohutada, aga sellest ei tulnud midagi välja.

Nii otsustaski Triinu minna Nõia juurde ja paluda, et nõid talle kaks täppi juurde võluks. Ta võttis oma roosa sädeleva telefonimärgi välja ja helistas nõiale. Kuna nõia juurde lendamine võtaks umbes nädala aega, siis pani ta aja kinni 8 päeva pärast. Õhtul kirjutas ta emale ja isale kirja, et läheb nõia juurde ja tuleb paari nädala pärast tagasi. Lõppu lisas ta, et ärgu nad muretsegu, sest ta saab väga hästi hakkama. Hommikul vara, kui kõik veel magasid, asus lepatriinu teele. Kõigepealt lendas ta üle paksu metsa, siis üle kolme jõe ja nelja linna. Kui päike hakkas juba loojuma, otsustas Triinu maanduda ja endale öömaja leida. Ta oli sattunud linna, kus kõik asjad olid roosast plastmassist tehtud, isegi majad, puud ja pöösad. Triinu lendas mööda tänavat edasi, kui märkas hotelli. Sisse astudes oli esimene asi, mida ta nägi, suur registreerimislaud, mille taga istus tohutult pikkade jalgade ja blondide juustega naine. Ta nimesildilt võis lugeda "Barbie".

Kui Triinu oli ennast oma toas sisse seadnud, tellis ta natukene süüa, aga isegi toit oli tehtud plastikust. Nälgasena magama minnes lubas lepatriinu endale, et tagasi tulles ta küll selles linnas ei peatu.

Järgmisel päeval Triinul vedas, ta sai kaubale ühe suure kotkaga, kes oli nõus ta kaasa võtma, kuna lendas samas suunas oma sõbrale külla. Lendamise ajal said nad väga headeks sõpradeks. Kotkas lubas isegi Triinule ja ta perele kunagi külla tulla. Õhtul maanduti suurel niidul, kus elas kotka sõber. Siitmaalt pidi Triinu ise edasi minema. Enne aga vajas ta tsipake süüa ja ühte korralikku portsu und.

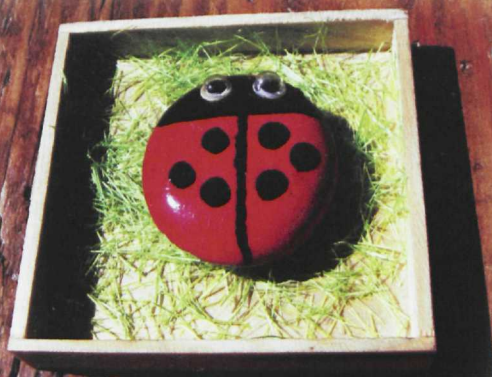
Hommikul, kui lepatriinu ärkas, oli terve niit sagimist täis, kellelgi möödumistest polnud aega seletada, mis toimus. Lõpuks peatus üks halljänes, kes ütles: "Suur jalgpallimatš täna öösel, palju kuulsusi tuleb kokku, nüüd aga pean ruttama." Triinu mõtles, et kuulsaid mehikesi tahaks ju väga näha ja pealegi oli ta kotka seljas sõites väga palju aega juurde võitnud. Nii vahetaski ta oma kullast kella jalgpallipileti vastu. Enne matsi nägi ta ühte võistkonda harjutamas, kui äkitselt tormas kohale dalmaatsia koerast mänedžer, kes karjus oma tiimi peale ja ütles, et tema lahkub ja tal on kõigest kõrini. Kui meeskond oli sellisest üllatusest toibunud, tuli kapten Coca Cola Light Triinu juurde ja ütles: "Tere, ma juba kaugel vaatasin, kui ilusad viis täppi sul on. Täpid on alati mu nõrkus olnud. Aga kuule, nüüd oleme ilma mänedžerita, sina paistad täpselt sellesse ametisse sobivat. Kas sa ei tahaks kätt proovida sellisel vastutustundlikul alal?"

Triinu kohkus ära ja ütles: "Ei, aitäh, kahjuks on mul midagi muud teoksil."

Coca naeratas ja lausus: "Hea küll siis, aga tea, et kui sa ümber peaksid mõtlema, võid alati meie juurde tulla. Ja muideks, ühel õhtul võiksime minna kohvi jooma, tahaksin sinuga väga sõbraks saada."

Mäng oli kohe algamas ja Triinu võttis oma koha VIP-toolil sisse. Võistlesid kaks meeskonda: Joogid vs Söögid.

Laura Johanson Suure-Jaani Gümnaasiumist

Mats oli huvitav, kohe väga huvitav. Kohe esimesel minutil lõi Pepsi Jookide meeskonnast värava, neljandal minutil lõi aga kohmakas ja kerge Vahukomm Söökide meeskonnast palli oma väravasse. Seis oli 2:0 jookide kasuks. Edasi möödus mäng rahulikult, kui viimasel sekundil tõi kartulikrõps Lays Jookidele punkti, lüües palli värava vasakusse ülanurka. Seis oli 2:1. Tegelikult oleksid pidanud võitma Joogid, aga nii rahvas, meeskonnad kui ka kohtunikud olid selle poolt, et see oli hea mäng ja tuleks kuulutada välja viigiseis. Nii ka tehti.

Järgmised päevad möödusid lepatriinul rahulikult lennates. Nii jõudiski kätte nõiaga kohtumise õhtu. Nõiamaja asus paksu metsa sees, kolmest kännust 12 sammu edasi ja siis paremat kätt puu otsa. Lepatriinu koputas uksele. Keegi ei vastanud. Ta koputas kõvemini. Ikka keegi ei vastanud. Triinu lökkas ukse vaikselt lahti. Ust tuli kõvasti lükata ja see kriuksus kõrvulukustavalt. Kedagi polnud sees. Tuba oli ümmargune. Toa keskel oli laud, millel seisis kiri. Ümbriku peale oli selgelt ja suurelt kirjutatud "Lugupeetud Triinu." Lepatriinu tõmbas kirja lahti ja luges:

Tere, Triinu,

nagu sa võid näha, pole mind kodus. Ma pean väga-väga vabandama. Mind saadeti kaks päeva pärast Sinu kõnet Afganistani missioonile. See on ülisalajane ja ma palun Sul sellest mitte kellelegi rääkida.

Räägime nüüd Su täppidest. Tead, Triinuke, ma ütlen ausalt, et isegi kui ma oleksin siin olnud, siis poleks ma Sulle neid täppe võlunud. Ma loodan, et sellel teekonnal siia minu juurde oled Sa leidnud palju sõpru, olen kindel, et nad pole midagi Su täppide kohra öelnud. Isegi kui kõigil Su perest on kaks täppi rohkem, ei tee see Sind halvemaks – vastupidi, see muudab Su eriliseks. Ma tahtsin ainult sellepärast, et Sa siia lendaksid, et Sul oleks aega rahulikult mõelda ja Sa näeksid, et see pole absoluutselt oluline, mitu täppi Sul selja peal on.

Head aega,

Sulle ustav nõid.

P.S. Kui kõht läheb tühjaks, siis vaata – külmkapis on võileibu.

Suurim emadepäevalill valmis laste käte all

Üle 4300 Eesti lapse joonistasid oma emadele lille koos emadepäevapühendusega ning töid selle beebi- ja laste-asjade poes Baby City emadepäeva tähistamiseks püstitatud 3-meetrisele lilleõiele. Nii valmis Eesti suurim lill, mida kõik huvilised said Baby City poes imetleda ning soovi korral ka oma emale pühendusega lillekese meisterdada.

Parimad LEGO-arhitektid said auhinnad

16. mail anti Euroopa Liidu majas üle auhinnad kolmele parimale LEGO-arhitektile, kes osalesid avatud uste päeval Taani saatkonnas korraldatud LEGO klotsidest ehitamise võistlusel. Nimelt avati Tallinnas 10. mail – Euroopa päeval – ukseid EL riikide esindustes ning välisministeeriumis, Taani suursaadik pr. Kirsten Geelan aga otsustas seda päeva tähistada just nimelt LEGO-võistlusega. Võistlusest oli rõõmu ka neile, kes saatkonda ei jõudnud – kasutusel olnud klotsid annetati kahele Eesti lastekodule.

Õiesoengupäev Eesti Lastekirjanduse Keskuses

17. mail, Pokukalendri järgi õiesoengu päeval, mis on ka kunstnik Edgar Valteri – Pokumaa idee autori – mälestuspäev, avati Eesti Lastekirjanduse Keskuses pidulikult Edgar Valteri galerii. Kunstniku kasutütar Külli Leppik annetas galerii loomiseks 2000 Valteri raamatuillustratsiooni. Juunikuus on pokusõpradel oodata uut suursündmust: siis avatakse uhiuus Pokukoda. Jõudu ehitajatele!

Parimatest parimad Muinas-Julled on taas selgunud!

8. Muinas-Julle võistlusele (mille teemaks oli tänavu "Meie kodu ja asjad") laekus 246 võistlustööd. Võistlusest võttis osa 240 õpilast, esindatud oli 30 kooli. Zürii (Margit Hein, Priit Herodes, Maria Kester, Ene Luka, Helene Tedre ja Leelo Tungal) otsustas anda raamatuauhinnad ja Eesti Muinsuskaitse Seltsi tunnustuskirjad järgmistele tublidele joonistajatele: **Eneli Penijäinen** ja **Johanna-Ly**

Männik (Laeva Pk), **Ave Tooming** (Tartu Hiie Kool), Põlva Keskkooli 3. klass, **Mery-Liis Kolbak** (Kiili Kunstide Kool), **Maret Saaremets** (Suure-Jaani Gümnaasium), **Angeelika Tomson** (Jõõpre Põhikool). EMS-i tunnustuskirjad said **Janno Hünnonen**, **Anette Teppar** ja **Anneli Penijäinen** Laeva Põhikoolist, **Liisbet Piirmets** ja **Richard Põldvere** Risti Põhikoolist, **Marleen Helimets** Suure-Jaani Gümnaasiumist, **Katariina Leibur** Arte Gümnaasiumist, **Egle Vigolainen** Lasila Põhikoolist, **Doris Kivisalu** Kiili Kunstide Koolist, **Eva-Eveliina Oks** Helme Sanatoorsest Internaatkoolist ja **Arte Gümnaasiumi 6. klass**.

Kirjutajatest sai nooremas vanuseastmes peaauhinna **Keiti Djakonova** Jõgeva Ühisgümnaasiumist, keskmises vanuseastmes **Laura Pärnak** Uhtna Põhikoolist ja 7. – 9. klasside osas **Lauri Lavrentjev** Rakke Gümnaasiumist. **Raamatuauhinnad koos EMS-i tunnustuskirjadega** said veel **Markus Kikkatalo** ja **Ilja Kossarev** Jõgeva Ühisgümnaasiumist, **Rauno Sõster** Laeva Põhikoolist, **Kerttu Kangur** Lasila Põhikoolist, **Mihkel Põder** Kehra Gümnaasiumist ja **Tair Lääne** Risti Põhikoolist, **Kirte Jõesaar** Vanalinna Hariduskollegiumist, **Ellen Anett Põldmaa** ja **Kristjan Läll** Simuna Põhikoolist, **Geili Vesso** Helme Sanatoorsest Internaatkoolist, **Rain Hiietamm** Jõõpre Põhikoolist, **Kaisa Jõgeva** Kääpa Põhikoolist, **Kaisa Lumiste** Haljala Gümnaasiumist ja **Liis Pusaar** Abja Gümnaasiumist. EMS tunnustuskirjaga märgiti ära **Daive Tiits** Adavere Põhikoolist, **Liisa Korotejev-Piir**, **Andrei Ignatjev**, **Natalja Satskaja** ja **Ruth Parman** Kehra Gümnaasiumist, **Andreas Õun**, **Rando Koll** ja **Triin Valdmaa** Jõgeva Ühisgümnaasiumist, **Kristjan Kull** Laeva Põhikoolist, **Rait Läänemets** Väike-Maarja Gümnaasiumist, **Kaspar Eduvald** Risti Põhikoolist, **Liise Kõösel** Vanalinna Hariduskollegiumist, **Rebeca Lichtfeldt** ja **Joost Põdekrat** Uhtna Põhikoolist, **Katrin Plaado** ja **Kaija-Liisa Kuulmaa** Haljala Gümnaasiumist, **Anelle Avaste** ja **Hans-Joosep Pärna** Kilingi-Nõmme Gümnaasiumist, **Mare Maalmeister** ja **Markus Lelle** Abja Gümnaasiumist, **Karolin Viilukas** ja **Katre Pohla** Rakke Gümnaasiumist, **Helen Tammeniit** Konstantin Pätsi Vabaõhukoolist, **Gertrud Kinna** Kääpa Põhikoolist ja **Martin Kroon** Parksepa Keskkoolist.

Luuletajatest pälvivad auhinnad **Grete Sirge** Laeva Põhikoolist ning **Martha Abner** ja **Mari-Ann Mägi** Väike-Maarja Gümnaasiumist. Ära märgiti **Johanna-Ly Männiku** (Laeva Põhikool) luuletus.

Uurijatest oli kõige tublim **Hanna-Maria Hurt** Himmaste Algkoolist. **Meisterdajate** ühistöödest pälvis peaauhinna **Lümanda Põhikooli** viitöö „Kodune loomaaed“ (12 looma). Auhinna sai ka **Haanja-Ruusmäe Põhikooli 7. klassi** õpilaste tekstiilpannöö. **Üksiktööde peaauhinna** sai **Deivid Tali** Suure-Jaani Gümnaasiumist. Auhinnatute seas on veel **Kaily Merylyn Vilgats**, **Laura Kiviselg** ja **Kaisa Ollino** Pärnu Vanalinna Põhikoolist, **Kersti Brendan Kloch**, **Vanessa Rihma**, **Aleksandra Baikova**, **Monika Mustjõgi**, **Evelin Aarmann**, **Evelin Oll**, **Katrina Korving**, **Rivo Kasemets** ja **Matthias Hints** Arte Gümnaasiumist. Ajakirja **Hea Laps** eriauhinna pälvis **Doris Kivisalu** Kiili Kunstide Koolist, kelle töö leiatae ajakirja kaanelt.

● Emaslind

Punaselg-õgija

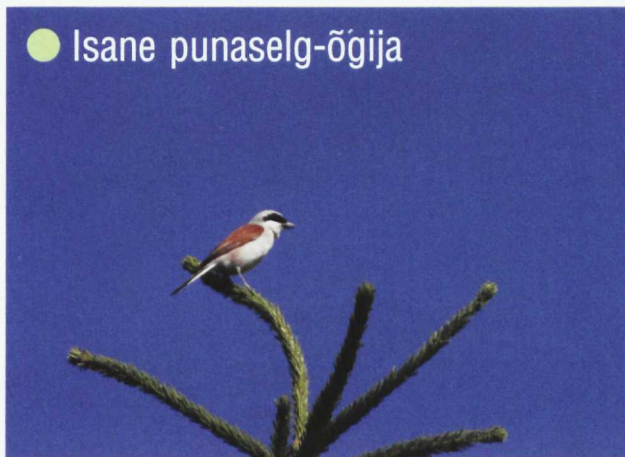
Punaselg-õgija on üks omapärane lind. Suurus nagu varblastel, kombed nagu kullidel. Väljanägemine nagu väikesel röövlil, aga tegemist on väga andeka laululinnuga. Tõsi küll, tema laul pole teab mis vali, aga kellel on õnne laulvale isaslinnule lähedale sattuda, see võib saada korraliku kontserdielamuse. Nimelt on punaselg-õgija väga osav teiste linnulaulude matkija ja nii võibki tema esituses saada ülevaate kogu ümbruskonna linnustikust. Tema laulus on täheldatud ühekorruga koguni üle kolmekümne linnu häälitsusi!

Just nüüd, juunis, on õige aeg teda raiesmikelt ja muudest hõredatest puistutest otsima minna, sest alles maikuu keskpaigas või teises pooles ta saabus ning juuniks on pesitsusterritooriumid välja valitud ja pesagi valmis meisterdatud. Pesa ehitab punaselg-õgija kas madalasse tihedasse põõsasse (eelistatult okkalis) või kuusele kuni paari-kolme meetri kõrgusele. Pesa on suhteliselt suur poolkera, jääb veidi siiski rästapesadele alla. Pesamaterjal sõltub suuresti ümbruskonnast. Heinamaa serval asuvast teeäärsest kuusehekist leitud pesa koosnes peaaegu eranditult heinakõrtest, raiesmikul paiknev pesa aga peamiselt kuuseraagudest ja samblast.

Enne kui asi pesaehituseks läheb, on aga punaselg-õgijatel

ehk rukkivarblastel ehk pajuharakatel, nagu neid rahvasuu kutsub, kombeks põnevat pulmamängu pidada. Valjusti häälitsedes vahetab isaslind väljavalitu ees erinevaid poose, demonstreerides oma sulepartii kaunimaid komponente. Kord ajab oma kreemja rinna ette, kord kükitab ja demonstreerib kaunist kaneelpunast selga. Mängu juurde käib ka tiibade

● Isane punaselg-õgija

väristamine ning emaslinnule toidu noka vahele pistmine. Kui ka emasind tiibu väristab, kummardub ning tasaselt häälit-sedes toidu vastu võtab, ongi paar teineteist leidnud. Mäng lõpeb nn oksanäkitsemisega, mille käigus armunud paar oma tulevaselt pesakohalt segavaid oksakesi ära näkitsevad.

Kuna punaselg-õgija pole üldse mitte lärmakas lind, siis avastame tema enamasti ikka silmadega, mitte kõrvadega. Ja silmailu pakub ta piisavalt. Pealegi armastab ta istuda kõrge-mal nähtaval kohal, sealt peab ka sagijahti. Tema menüüsse kuuluvad eelkõige suuremad selgrootud – põrnikad, kiilid ja

Mõlemad nad armastavad saaki orki ajada, olgu siis orkideks asteldega puuoksad või okastraat või muud teravat. Poisi-põlves oli minu esimene kokkupuude õgijatega selline, et peale pesitsusperioodi heinamaale jahti pidama tulnud hallõgija oli torganud oma saagiks püütud hiired minu jalgratta kodarate vahele. Sealpeale me tuttavad olemegi.

Pesitsemise ajal tasub punaselg-õgijatest eemale hoida, et mitte häirida nende pereelu. Hauduv linnuema jätab avastatud pesa kergesti maha. Kui aga pojad juba koorunud, on rukkivarblased visad neid kaitsma ning võivad meid pikeerival lennul rünnatagi. Kindlasti aga häälitsevad need muidu suhteliselt vaiksed linnud nüüd ärevuses valjusti ja teravalt, eriti isaslind. Pojad püsivad pesas paar nädalat ning saavad toiduks esialgu peamiselt kärbsed, hiljem juba suuremaid suutäisi – mardikaid, liblikaid ja nende vastseid.

Veel paar-kolm nädalat pärast poegade pesast lahkumist püsib pere koos, noored pajuharakad saavad

vanemate hoolitsust tunda. Seejärel läheb aga igaüks oma teed ning kuni lahkumiseni augusti teisel poolel või septembri alguses elavad punaselg-õgijad eraklikku elu. Rännutee viib nad Lõuna-Aafrikasse, kus talv veedetakse sealsetes astel-võsades. Et oleks, kuhu saaki torgata.

Foto ja tekst: Peep Veedla

Pesitsemise ajal tasub punaselg-õgijatest eemale hoida, et mitte häirida nende pereelu. Hauduv linnuema jätab avastatud pesa kergesti maha.

ritsikad, aga ka sisalikud, väikesed hiired ja isegi linnud. Hiirte ja lindude puhul maiustab ta enamasti küll vaid ajuga, ülejäänud jätab teistele, vähenõudlikemale liikidele. Kui juhtume kohtama mõnd oga otsa torgatud mardikat või hiirt, siis on punaselg-õgija selles piirkonnas tegutsemas. Või ka tema sugulane hallõgija, kes elab pesitsusperioodil rabades.

Lully Gustavson Jaaniöö muinasjutt

Olin juba lapsena kuulnud õnnetoovast sõnajalaõiest. Õiest, mis õitseb ainult jaaniööl. Õiest, mille leidmisest unistab iga neiuks sirguv tüdruk.

Minagi olin seda otsinud ja isegi leidnud. Kuid ainult ühel korral ja ainult üheaainsa õie. Võib-olla ka kaks... Ent see, mis juhtus mullusel jaaniööl, oli nagu muinasjutt.

Olime kutsutud koos kaasaga sõprade juurde Suurupisse jaanilaupäeva tähistama. Meie Muru suvekodu on üks peatus enne Muraste mõisat. Seal Suurupisse ei ole eriti pikk maa. Nii otsustasime minna ja tulla jalgsi. Minek oli nagu minek ikka. Oli veel päris valge. Osa teest kulges mööda maanteed. Autod kihutasid mööda – kes maale, kes linna...

Suurupis ootas meid tore pererahvas, koduselt väike lõke vanas suures raudpajas ja lõhnavad vorstid. Aeg, nagu ikka heade sõprade seltsis, möödus märkamatu.

Keskööl asusime koduteele. Ja järsku ümbritses meid öise looduse salapära: mõistatuslikud lõhnad, helid, häälitused... Kas tõesti laulab juba rukkirääk? Ja äkki – mingid paugud... Ei, pigem laksutamine... Oleks nagu paugutamine ja laksutamine korraga. Kust see küll tuleb? Kas mitte teeäärsest kraavist? Olime põnevil ning

hiilisime lähemale. Jah, kraavist need helid kostusidki. Paugutamine muutus valjemaks. Oli suur soov näha paugutajat ennast, kuid hämaruses ei paistnud kedagi. Need veidrad helid jäid meie saatjaks pikaks ajaks. Küllap olid need konnad.

Kui pöörasime juba koduteele, meenus sõnajalaõis. Miks ta ei taha end näidata? Miks peetakse sõnajalaõie leidmist nii haruldaseks?

Ja siis järsku märkasime nagu hästi väikese, lausa minitaskulambi säravat-sätendavat, nagu peeglikillult tagasi helkivat valgust. Ja siis jälle ja jälle. Veel ja veel! Neid tulakesi oli terve tee äär täis. Nad saatsid meid piki endise karjamaa

serva peaaegu esimeste suvilateni. See oli midagi ootamatut ja fantastilist! Meid valdas mingi erilisel imeline tunne. Hüüatasime vaimustusest ja üllatuseks iseenestelegi hakkasime iga tulukese juures soovima. Ja uskuge või mitte, nii mõnedki soovid, mida mäletame, on täitunud.

Kui viimaks taipasime neid tulakesi loendama hakata, saime kokku 25. Tundus, nagu oleksime muinasjutus. Jaaniöö lõhnavas ja tähis muinasjutus. See oli tõeliselt unustamatu jaaniöö.

Jürgen Sarmet

EVERYTHING YOU KNOW IS ABOUT TO CHANGE FOREVER.

 HEA LAPS

Foto: Laura Kallasvee

Vanilla Ninja

HEA LAPS

WALT Disney PICTURES AND WALDEN MEDIA PRESENT

THE CHRONICLES OF -
NARNIA

PRINCE CASPIAN

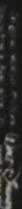
WALT DISNEY PICTURES AND WALDEN MEDIA PRESENT AN ANDREW ADAMSON FILM "THE CHRONICLES OF NARNIA-PRINCE CASPIAN" BASED ON THE BOOK BY C.S. LEWIS
& MARK JOHNSON/SILVERBELL FILMS PRODUCTION GEORGIE HENLEY SKANDAR KEYNES WILLIAM MOSELEY ANNA POPPLEWELL VOICE BY HARRY GREGSON-WILLIAMS
COSTUME DESIGNER JISIL MÜSSENDEN EDITED BY SIM EVAN JONES EXEC. PRODUCTION DESIGNER ROGER FORD DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY KARL WALTER LINDENLAUB, A.C.S.C.
CO-PRODUCER DOUGLAS GRESHAM EXECUTIVE PRODUCERS PERRY MOORE SCREENPLAY BY ANDREW ADAMSON & CHRISTOPHER MARKUS & STEPHEN McFEELEY

PRODUCED BY MARK JOHNSON ANDREW ADAMSON PHILIP STELER DIRECTED BY ANDREW ADAMSON

WALDEN MEDIA

THE CHRONICLES OF NARNIA: PRINCE CASPIAN

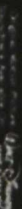

© 2010 Disney

WALDEN MEDIA

MAY 16

NARNIA.COM

© 2010 Disney

WALDEN MEDIA

Kirjanurk

Juunikuutervitus kõigile sugulastele ja sõpradele!

Meie vapiloom Triibu-Liine annab nüüd teada aprillinumbri võistluste võitjad. Nagu ikka, saavad Tallinna, Harju-, Lääne-, Järva-, Pärnu- ja Lääne-Virumaa lugejad oma auhinnad kätte Kullo Lastegaleriist (Kuninga 6, Tallinn, e-mail: galerii@kullo.ee, avatud teisipäevast laupäevani kella 10 – 18). Lõuna-estlaste auhinnad toimetatakse O. Lutsu nimelisse Keskraamatukogusse (Tartu, Kompanii 3/5). Kellel on muid soov, neil palume toimetusse kirjutada, helistada või meilida.

TERE! Mul on oma foorum, mille nimi on HP FÄNNID. See on alles üpris uus foorum ja sooviksin liikmeid juurde. See asub aadressil: <http://hpfannid.forumotion.com>. Palun, kirjutage! Ette tänades MARI LIIS.

Tere! Otsin endale kirjasõpra vanuses 9 – 10a. Msn on maarjaosi@hotmail.com MAARJA

Otsin 10 – 12aastast sõpra, ise olen 11. Mu msn on anu.ma@hotmail.com ANU

Jou! Otsin endale kirjasõpru, sugu pole oluline, kuid võiksid olla vanuses 14-17. Ise olen ma 14. Võiksid olla hästi jutukas ja sõbralik. Suhelda saab msn.s: stormygirl_1_2@hotmail.com. Samas võid leida reidis ka u/-BeautifulGirl. Jään ootama. Tsauks AIGI

Valge Kahvi Ordu

mõistatuse preemiaraamatud võitsid RIVO TÜKSAMMEL Haapsalust, MADLEN SINIALLIK Kadrinast ning TEELE ja LIISI JÜRGENSON Roelast.

Aprilliini auhinna-raamatud saavad CAROLIN AVASON Väike-Maarjast ja CÄTLIN KALLAS Suislepast.

LEGO-

loosimine tõi seekord õnne

JOHANN RUSSOWILE
Tallinnast ning
ANDRE ja KAAREL
JALAJASELE Põltsamaalt.

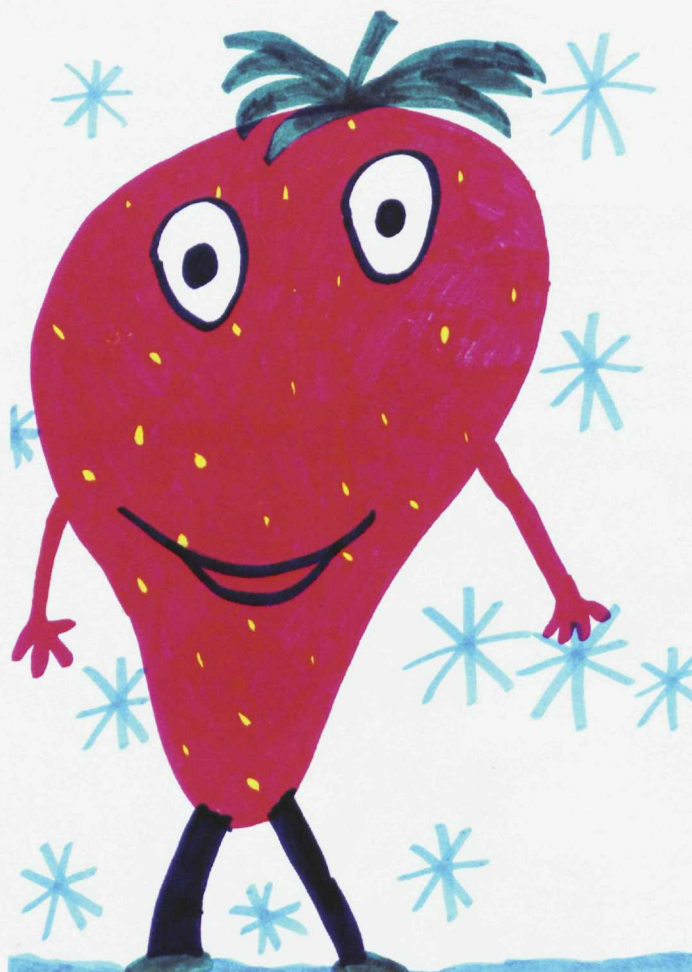
nukud – võitsid MANN RASK ja PILLE-RIIN KULLA Tartumaalt, TRIIN VALDMAA Jõgevalt ja GRETE HÄRMA Põlvamaalt. Ergutusauhinnad saavad MARI LIIS PEDAK Tallinnast, HANNA-STIINA PETTAI Puurmanist, MARTA LUIISA ja REENA NAELAPÄÄ Pärnust, ANETE MOOTSE Pärnumaalt, ANDREA MARIS AULE, MERRIS KIVISOO ja MARLEN HELIMETS Suure-Jaanist, MERIKE TOODE Valgamaalt, KAILI ZIRK Väike-Maarjast ja PÄRNJÕE kooli joonistajad.

BARBINDUSE- peauhinnad

TV3 auhinna võitis
KAIE NÕMMIK Põltsamaalt.

Ristsõna-CD-d saavad
ERKKI MEIDLA Tallinnast ja
KARMEL ILVES Adaverest.

Marjamets ja maasikamaa – minu suvine suur treeningusaal!

Nikita Rudoi Sillamäe Astangu Koolist

Jaanipäev toob maasikad majasse! Selline Karksi kandi ütlus on kirjas eesti rahvakalendis. See on elutöde. Suvel on maasikate maitse! Jaanipäev juhatab suve sisse ja avab ühtlasi ka metsamarjade hooaja. Esimesena tulevad metsmaasikad. Teadagi, et esmalt päikesele kõige paremini avatud kohtadesse, kraavipervele ja mäeküljele. Kes loodusega lähestikku elab, teab väga hästi, kus tema metsmaasikate koht on. Maasikaid võib metsast leida juulikuu lõpuni, mil varjulisemates paikades mõned hilisemad valmijad isegi vaarika- ja mustikakorjajaid üllatavad. Jahedam kevad laseb maasikaid kauem oodata.

Rahvakalendri ütluste kohaselt on sellel, kes enne jaanipäeva maasikaid leiab, hea õnn.

Marjulise õnn tänapäeval on treening ja magustoit ühekorraga.

Tõsi, poemaasikate leidjal sellist õnne ei ole nagu maasikate isekorjajal või aedmaasikate kasvatajal. Marjulkäimise teeb eriti väärtuslikuks just see magus töö, mida metsamarjade kättesaamiseks teha tuleb.

Õige maasikakäik saab seega olla väga tubli treening,

kuna hulga lihaseid teeb looduses liikudes head ja mitmekesist tööd. Higine turjanahk on hooletu, kui näiteks pikkade sammudega hüpata kõrges rohus ja lõpuks lausjooksu lasta või lihtsalt tükk maad järjest jalgsi käia. Põhimõttel – kes kiiremini kohale jõuab – võib ka võidu kihutada. Sinna juurde võib teha ehtsaid antiloobihüppeid ja kägarkõndi, kükakil käimist ja seljasirutusi.

Töö on kasulik. Koduaia aedmaasikapeenar on samuti hea treening ja magustoit tuleb pealekauba. Et maasikapeenar tõesti ükskord saaki annaks, tuleb enne seda tublisti rassida – kaevata, rehitseda, istutada, rohida, kasta, küürutada ja kummardada. Kõlab ootamatult, kuid tasub teada, et kogu aiatöö kujutab endast eriti luksuslikku ja mitmekülgset lihastööd, mille tegijad ongi otse õnnega koos.

Töö kiidab tegijat – see on juba tuntud vanasõna, kuid sellest annab teha kaasaegse uuenduse – **tegija kiidab tööd.**

Kes marjulise või marjakasvataja tööd saab teha, see ongi õnnega koos.

Metsa- ja aiamarjad on lisaks sellele maailma parim magustoit.

Marju ei tarvitse aga rohke suhkru või mõne rasvase lisandiga ära rikkuda. Maasikates, vaarikates, mustikates, murakates ja kõigis teistes magusamaiselistes marjades endis on sedavõrd palju head puuviljasuhkrut, et magusat ei tarvitse enam lisada. Marjad juba niigi ise magusad! Juurde pole vaja ei vahukoort ega muid rasvaseid kreeme või taiginaid.

Parim magustoit on paras kausitais metsa- või aiamarju täiesti puhtalt!

Kus on Sinu metsmaasikate leiupaik? Kui pikk ning milline on sinna tee?

Joonista, kirjuta, pildista! Tee enesele selliselt suviseid „pildihoidiseid“ ja saada neid meilegi. Hiljem tore vaadata.

Maire Sirel,
Eesti Südameliit

Heaolu
südamele
liikumisega

Veronika Sillamäe Astangu Koolist

MIKS SA KUMMIKUD JALGA PANID? VIHMA EI SAJA JA LOIKE EI OLE.

ÄRA MURETSE.

tonn
jalanõudeta väikeses pakendis kohupiim

Paula
Aktuaalne Kaamera
taim, millest kasutame maa-alust osa

vaikselt

Jaan Einasto umbes
puu-puhkpill

nõia sõiduk
ajakiri Hea ...
raadius

tiigikalad
...-koda linnavalitsuse hoone

Animal Planet
sajand
lühendatult

oluline toidutaim
kümme
inglise keeles

ahelaisse panema
mina

laiskvorst
sekund
maa-ala väljaspool mänguplatsi

muna-kollane
mina

Ivo
näiteks

Sierra Nevada
2 × täht
2 × täht
2 × täht

aasta
Oskar
Laura

õppeaine
varruka või püksisääre käänis
gramm

peen, maitsekas
tonn

Linda abikaasa eeposes Kalevipoeg

anemoon

ronitaim

"... Baba ja 40 röövlit"
liiter
usinamad

Rooma number 2001

volt
rahvajutu liik näiteks "Punamütsike"

rohkem

planeet

Tiibeti vaimulik August Gailit Jules Verne

Rooma number 999 talu abihoone

Eesti lapsed
Espoos koos
Mikko Perkoila
ja ta pillidega.

Seal, kus Läänemere kutsutakse Idamereks

Praegu elavad ja töötavad paljud eestlased Soome-
maal. Soomlased on meile kõige lähem sugulus-
rahvas ja meie keelteski on palju ühiseid sõnu.
Samas on mõnel päris sarnasel sõnal siin- ja
sealpool lahte hoopis erinev tähendus: kui sa
Helsingi kohvikus tellid viinereid, siis ära loodagi, et sulle
tuuakse vorstikesi – taldrikul on hoopiski kreemi või moosiga
viini saiad! Balti merd kutsume meie Läänemereks, soomlaste
 jaoks on see aga Itämeri.

Kevadises **Espoo** linnas kohtusin **Pikku Aurora** kunstihoones
 selle kandi kõige nooremate eestlastega ja meele tegi
 rõõmsaks see, et kõigil lastel oli emakeel veel ilusasti meeles
 – välja arvatud paar õige pisikest, kellel polnud suus veel
 hambaidki, mis siis veel keeltest kõnelda. **Milena Salonen**, kes
 on ühtviisi kodus nii Soomes kui Eestis, oli kohtumisele
 kutsunud ka soomlasest muusiku, vist küll kõiki ilmamaa pille
 mängida oskava **Mikko Perkoila**, nii et lauludki kõlasid
 lähedasti mõlemas keeles.

Aga luuletus, mille me peredega kamba peale kirjutasime, on
 ikka eestikeelne, ning sellega tervitavad Espoo eesti pered
 oma sõpru ja sugulasi.

* * *

Soomes elab meie pere.

Tulge külla – tere, tere!

Eesti keel meil kõigil meeles,
 räägime ka soome keeles.

Päike paistab mõnusasti,
 pisipere kasvab hästi.

Eestis elab vanaema –
 soome keelt ei oska tema.

Siiski ta võib siia tulla
 lahe tagant meile külla!

Kristiina

Sellest, miks eesti lapsed Soomes oma emakeelt ei unusta, saate aga teada Kristiina kirjast.

TERE!

Mina olen Kristiina. Olen eesti tüdruk, kes elab Soomes. Ma olen 8 aastane ja käin **Roihuvuori kooli** eesti klassis. Tegelikult on eesti klasse 3 (1. – 6.), aga kõigil klassidel on loomade nimed. Suured nimetavad seda hoopis klassideta õpperühmadeks. Mina olen harjunud ikka **KLASS** ütlema.

Mina käin **Silli** klassis, meil õpivad koos 2. ja 5. klass. Meie klassi õpetaja nimi on **Marika Nisov**. Osa tunde on eesti keeles, osa soome ja inglise keeles.

Teiste eesti klasside nimed on Panter ja Puuma. Mulle meeldib koolis väga.

Kodus on mul koer Vanda. Ma käin iga päev temaga väljas. Siin on mul soome ja eesti sõpru. Ma igatsen oma eesti sõprade järele ka. Vahel tahaks väga oma Eesti koju ja sealsete sõpradega mängida.

Jõulude ajal olime Soome kodus, sest olime emmega kordamööda haiged. Tore oli see, et saime koos vaadata Helsingist **Mardilaadalt** ostetud videosid. Kõige rohkem meeldisid mulle "Kevade" ja "Leitujateküla Lotte".

Mardilaadal kinkis üks eesti onu mulle Eesti-puzzle, sest ma olin ainuke laps seal, kus arutati eesti kooli tegemist Helsingisse. Tore oleks muidugi eesti keeles ka pärast 6. klassi koolis õppida!

Mulle meeldib väga käia emmega koos jalgrattastega sõitmas. Nii tore, et siin Soomes on osatud teha nii palju jalgrattateid! Vahel sõidame emmega jalgrattastega randa või kaljudele piknikule või lihtsalt päikeseloojangut vaatama. See on väga ilus, kui päike kaljude ja puude taha kaob.

Siin on majade ümber palju puid, parke ja metsatukki, kus võib

jooksmas-sportimas käia ja jalgrattaga sõita.

Alguses oli imelik, et linnas jooksevad ringi päris jänesed, neid on siin väga palju! Emme ütleb, et küllap neid on sellepärast, et rohelist on nii palju. Oravaid on ka palju ja veel on linnas ema näinud faasaneid – neid, keda Tallinna loomaaiaski on. Ema algul ei uskunud, et kuidas ta siis lihtsalt ringi jalutab keset linna!

Helsingi loomaaed asub **Korkeasaarel** ja seal on väga ilus. Mulle meeldib käia emmega koos ujulas. Itakeskuses on selline ujula, mis on ehitatud mäe sisse. Mulle meeldib seal suurest torust alla lasta, emmele jälle aurusaun ja mullivann. Siis meeldib meile veel koos kinos käia ja käsitööringis. Sel aastal pole ma veel käinud paljude laste lemmikkohas, mille nimi on **Linnanmäki**. See meelitab oma karusellide ja vaateratta ja muude toredate asjadega ja sealsamas kõrval on ka **Meremaailm**. Tahan ka uuesti Suomenlinna vaatama minna. See on merekindlusi täis saarestik, kus on põnev ringi käia ja kus on ka nukkude muuseum, aga sinna pole me veel jõudnud.

Palju eesti lapsi käib koos "**Sipsikus**" – see on selline lastering Alppila kiriku juures. Oleme seal palju käinud.

Emme läks sügisel ka kooli – sellisesse, kus suured inimesed õpivad. Siis, kui ema tööl käis, oli ta palju rohkem väsinud. Ema ütleb, et see annab jõudu juurde, kui sa tegeled alaga, mis sulle meeldib. Veel ütleb emme, et ega kohe alati ei oskagi seda õiget ametit valida. Ametitega on nii, et saad ühe selgeks ja alles siis saad edasi uue valida.

Kas siis kogu elu peabki ainult õppima? Mina päris täpselt veel ei tea, millist tööd ma teha tahaksin. Mulle meeldib meisterdamine, tantsimine, laulmine, õpetamine ja veel palju muid asju. Ma olen ka alles 8 aastane ja ema ütleb, et ega praegu ei peagi veel teadma.

Soovime teile ilusat suve!
Kriisu emme ja "siilikatega" Helsingist

Mida arvab õpetaja Marika:

Eesti klasse on siin Soomes vaja, et säiliks eesti keel. Neid klasse on vaja ka selleks, et eesti lapsed suudaksid Soome ellu paremini sisse elada, sest siin valmistatakse ette ka kohandumist uue keele ja kultuuriga, mis siiski erineb eesti omast. Kahjuks ei saa neis klassides õppida kõik eesti lapsed, kes vanematega Soome elama tulevad, sest tulijaid on palju ja seetõttu on siinne kool juba eesti lastele kitsaks jäänud.

NB! Roihuvuori kooli eesti klasside kodulehte näed siin <http://www.eestiklass.net/>

Piknikud! Piknikud!

Liblikas

Kübar

Päevalill-päike

Ajakirja „Hea Laps” 2006. a. maikuunumbris õpetasin sulle papptaldrikutest kala ja linnu tegemist. Tuleta meelde nende valmistamist ja püüa need meisterdada veelgi fantaasierikkamalt. Pikniku jaoks võiksid teha ka päevalill-päikesed. Värv 2 taldrikut kollaseks või oranžiks. Lõika paksemast paberist õielehed ja kinnita need kahe taldriku kokkuliimimisel nii, et moodustuks lill. Nüüd kujunda taldriku mõlemale poolele nägu. Ninaks sobib hästi karvapall.

Proovi teha ka lepatriinu või part. Lindude kujundamisel kasuta sulgi ja karvastatud traati. Kujunda nad võimalikult muinasjutuliseks.

Papptaldrikutest võid meisterdada ka kelmikaid kübaraid, kaunistades need läikivate-sätendavate riideribade, tülli,

kunstlillede, paelakeste või sulgedega... Kaunistamiseks sobivad ka krepp-paberist lehvid ja lilled. Et selline kübar paremini peas püsiks, kinnita servadele kumm või paelad. Nüüd püüa ettevaatlikult anda kübara servadele sobivaid kumerusi.

Valmista ka mitmesuguse kuju, suuruse ja värvusega liblikaid. Liblika keha lõika sametpaberist või mingist pehmest riidematerjalist. Katsesarvedeks sobib karvastatud traat. Sellise liblika võid kinnitada ka kübarale. Kõigi kaunistuste riputamiseks kasuta jämedamat tugevat niiti. Peo lõppedes ära unusta neid rippuma. Ilusat kevadpäeva ja lõbusat piknikku!

Prügikuningas

Mõned ajad tagasi elas seitsme maa ja kolme mere taga üks keiser. Aga ta ei olnud hea keiser. Tal oli palju halbu omadusi. Ta oli upsakas, ülbe, ja mis kõige hullem – ta loopis prügi maha ning talle meeldis korralagedus.

Ühel vihmasel hommikul, kui ta pärast ärkamist oli oma söödud banaanikoored, kartulikrõpsupaki ja limonaadipudeli maha visanud, läks ta riietuma. Ta pani endale selga uhke rohelise rüü ning kilest vihmakeebi ja läks jalutama.

Natukesel aja pärast jooksis keisri juurde tema kannupoiss, kes tõi talle ümbriku. Seal oli kiri, kus seisis, et pealinnas olevate tehaste korstnatest tuleb nii palju tossu ja heitgaase, et inimesed on hakanud linnast välja kolima. “Päh, rämpsl!” torises keiser ning viskas kirja koos ümbrikuga maha.

Kuid asjad pealinnas hakkasid käärima. Keisrit see muidugi ei huvitanud, ta hoolis ainult oma värvikirevatest plastmassi hunnikutest. Kuna linnarahvale oli ka kuninga laiskus külge hakanud, võis ka pealinnas maast ainult prügi leida.

Niisiis tuli midagi ette võtta. Üks linna targemaid mehi teadis, kuidas abi võib saada. Ta läks välismaale otsima nõida, kes olevat siia maani kõik täbarad olukorrad lahendanud.

Mõne nädala pärast jõudiski tark mees koos nõiaga pealinna, kus oli nii must õhk, et nõial oli raske hingata.

Siiski võttis ta oma jõu kokku ja pani linnale nõiduse, mis

kaotas prügi, tegi tehased energiasäästlikumaks, paigutas linna prügikaste ja ühe jäätmekäitlusjaama. Samuti mõjutas nõid inimeste alateadvust, kes hakkasid prügi õigesse kohta viima.

Nõid, kes oli vihane inimese peale, kes nõnda loodust reostas, et lausa kole oli vaadata, mõtles, et ehk kuluks keisrile karistus ära.

Keiser, kellel oli prügist ikka veel ükskõik, jätkas reostamist. Ta ei saanud arugi, et nõia karistus temale oli see, et lossipiirkonnale nõidust peale ei pandud.

Valitseja hakkas tähele panema, et inimesed lahkuvad öukonnast vabatahtlikult, ja kui viimane teener kohvreid pakkis, tahtis keiser teada, mis kõigil viga on.

“Te haistete ja viskate prügi maha. Te hävitate loodust!” kõlas aus vastus. “No kui te nii arvate, siis arvake! Mind te ei kõiguta! Te võite kõik mind rahule jätta ja endale uue valitseja valida. Mina panen ameti maha,” ütles ärritunud keiser.

Varsti saigi rahvas endale valida uue valitseja, kelleks sai mees, kes oli nõia appi kutsunud.

Keiser, kes oli üksinda enda lossi elama jäänud, suri vanadusse oma prügi keskel. Ja lossist sai aegade jooksul üks suur prügimägi, mis inimesi eemale peletas.

Mina ja hobused

Sel suvel käisin ma palju ratsutamas – eelmisel suvel muidugi ka. Meil on palju hobuseid, kokku 31. Eelmisel suvel sõitsin ma kahe hobusega: Arabellaga ja Anettega, aga sel suvel hakkas Arabella lonkama. Kuna mul oli soov minna Metsküla Kronu võistlustele, siis hakkasin rohkem Askaga harjutama – hüppama, traavima ja galopeerima. Kord käisime hobustega ka ujumas, aga Askale see eriti ei meeldinud. Ükskord trennis ma kukkusin, aga läksin kohe hobuse selga tagasi. Kukkusin hüppel, kuna ma ei hoidnud põlvedega sadulast kinni.

Siis olidki juba võistlused käes. Mina sõitsin madalamat parkuuri. Mul läks päris hästi – sain üheksanda koha. Kaks korda hobune tõrkus ja ühe korra ajas ta takistuse maha. Teistel tüdrukutel läks ka väga hästi. See oli minu esimene võistlus. Ma olin õnnelik, et mul nii hästi läks! Siis läksime koju. Hobustel oli kaks päeva puhkust.

PAUL-EERIK RUMMO

Minu ema on esimees, isa ka mingi asjamees, eesistuja kuskil.

Mina, kui autoga sõidame, istun tagaistmel, titetooli kõrval, poekotid süles, nojah.

Hobune jookseb hooga, ratsanik seljas rõõmustab, mõlemad himuvad naerda.

Hobune jookseb hooga, hüüüppab üle tõkke ja jookseb edasi.

Oleks *mul* selline hobune!
Oleks ma ise selline tore hobune!

Saepuru lendab, küll on hea!

Nüüd käin üksinda ratsutamas, sest kõik teised on kaugel koolis. Nad käivad ainult nädalavahetustel kodus. Ilmad on nii koledad ja ma ei saa iga päev ratsutamas käima ning alati pole ka aega. Mulle meeldib väga hobustega sõita. Esimest korda olin ma hobuse seljas kaheaastaselt. Kaheksa-aastaselt sõitsin ma juba iseseisvalt.

Praegu on meil kolm varssa. Varsti sünnib veel üks. Minu hobune on 17 aastat vana ja tal on olnud 4 varssa. Talvel ma eriti ei ratsuta, siis me tegeleme põhiliselt noorte hobustega – kordetame neid ja mõnikord teeme vabahüppeid ka.

Praegu on Aska üksinda eraldi karjamaal, et teda kergemini kätte saada. Seal karjamaal on palju õunapuid ja Askale maitsevad väga õunad. Mõnikord ma raputan talle õunu. Enne oli seal üks hästi tark hobune, kes oskas õunu kätte saad. Mõnikord ta sirutas pea üles ja võttis õunu, aga teinekord jälle sügas end puu vastu ja siis kukkus õunu maha. aga nüüd on ta suure karja hulgas.

Vahepeal me võtsime suure karja sisse ja andsime neile kaeru. Pärast lasksime nad uuesti välja ja ühe hobuse viisime Askale sõbraks. Siis läksime vaatama, kas teisel karjamaal on hobustel süüa, ja nägime, et eriti ei olnud. Hakkasime sealt karjamaalt hobuseid suurele karjamaale ajama. Tee läks Askast ja Amprist mööda. Amper hüppas üle aia ja saigi teiste hobuste juurde tagasi. Aska jäi jälle üksi. Suure karja hulka ei saa me teda viia, kuna siis ei anna ta ennast kätte. Kui ta aga üksinda on, siis tuleb ta kohe minu juurde. Ratsutama lähen ma ilusa ilmaga.

Kord läksin ma Askaga oma sõbranna Marise juurde, sest tema tahtis ka ratsutada. Algul ta kartis, aga pärast enam ei kartnud. Kui koju tagasi jõudsime, võtsin ma Askalt varustuse pealt ära ja viisin Aska välja. Ükskord käisin ma Askaga metsas. Ema oli rattaga ja koer jooksis kaasas. Ema korjas seeni ja mina ootasin teda.

Mulle meeldivad väga suvi ja hobused!

Piia Kathariina Vaan Kasari Põhikooli 4. klassist

KROOKSUV KONNKURSS

Kuidas sai alguse KONNKurss?

Tänu Hansapanga projektikonkursi "Tähed särava" toetusele said riskilapsed terve aasta tasuta fotograafiatunde. Otsustati välja kuulutada ka fotonäitus, milles saaksid osaleda kõik lapsed ja noored vanuses kuni 18 aastat.

Nii korraldasidki Katleri Lastekaitsekeskus ja kunstistuudio Valeris aprillikuus fotovõistluse KONNKurss. Oma konnafotosid sai võistlusele saata terve aprillikuu jooksul.

Konkurss osutus (vaatamata külmale ajale, mil konni veel eriti liikvel polnud) küllaltki populaarseks: kokku esitati 36 fotot 21 autori poolt. Näitusele pääses 26 fotot.

Noorim osaleja oli 4 aastane, vanim 18 aastane. Žüriisse kuulusid fotoringi juhendaja Anneli Orgusaar, kunstistuudio Valeris juhataja Valeri Smirnov, professionaalne fotograaf Ene Kull ning Hea Lapse toimetaja Leelo Tungal.

Parimatest fotodest korraldati maikuu kunstistuudios Valeris näitus. Autasustamine ning näituse avamine leidis aset 7. mail. Kohale olid kutsutud kõik KONNKursi võitjad, näitusel olevate fotode autorid, žüriiliikmed ning külalised.

Žürii otsustas koostada võitjatest TOP 10-ne ning lisaks neile pandi näitusele üles veel 16 paremat konnafotot.

Esimese koha sai **Mari Sulg** oma lähivaatega konnafoto eest. Žürii hindas foto juures originaalsust, huvitavat lähene-

● III koht: Enelin Koel

● Anneli näituse avamisel

misnurka ning lõbusust. **Kevin Puusepa** (13) sensatsiooniline ning hetke tabav foto tõi autorile väerika teise koha. Kolmanda koha sai **Enelin Koel** oma kuningliku olekuga konnafoto eest.

Top 10-sse pääsesid: **Ramo Mootse** (17), **Haana Norma** (15), **Gaisa Lindvest** (16), **Kristina Varul** (14), **Kristina Soo** (18), **Nancy Tarum** (17) ning **Brita Liivamaa** (11).

KONNKursist saab kindlasti iga-aastane traditsioon ning järgmisel aastal loodame veelgi suuremat osavõttu!

Näitust saab külastada mais-juunis kookuleppel kas esmaspäeval, kolmapäeval või reedel etteteatamisega (fotograafiring@hotmail.ee).

my scene™

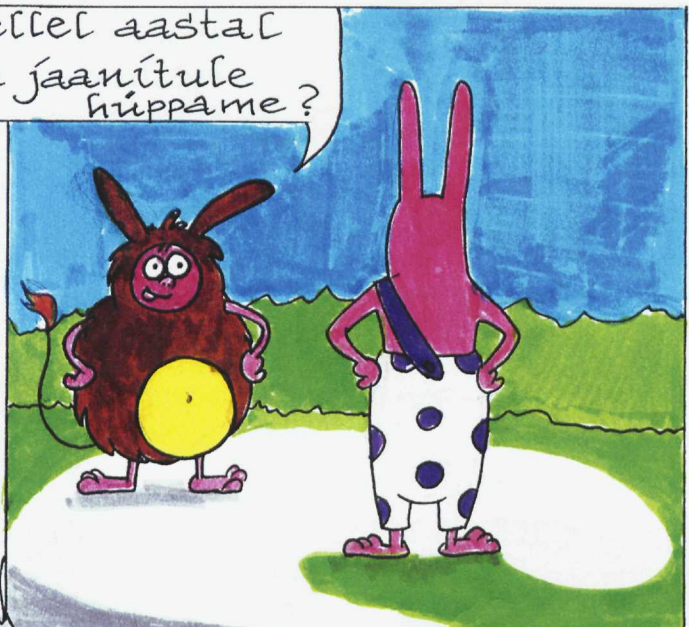
Me ise ilutegijad!

Suvi on juba ka kalendri järgi tulekul ja metsad, niidud ning linnapargidki on end juba värskete noorte lehtede ja õitega ehtinud. Ilus, oi, kui ilus aeg! Aga ega 's inimlapsed taha loodusest maha jääda: sajandite vältel on leiutatud igasuguseid ehteasju: pärlikeesid ja sörmuseid, käe- ja jalavõrusid, prosse ja sõlgi, kõrva-, nina- ja naba-rõngaid... Lõunamaised iluasjad on tavaliselt kirkamad ja silmatorkavamad, meil siin põhjamaal ollakse tagasihoidlikumad. Aga missugused on Sinu unistuste ehted? Pane oma mõtted ja ideed paberile ja saada toimetusse enne 5. juulit!

Parimate noorte ehtekunstnike vahel loosime välja **My Scene**'i nukud **Rimonnelt!** Muide, ka neil on oma väike ehteasjake kaasas!

r
a
h
n
u
eet
mängel-juuse

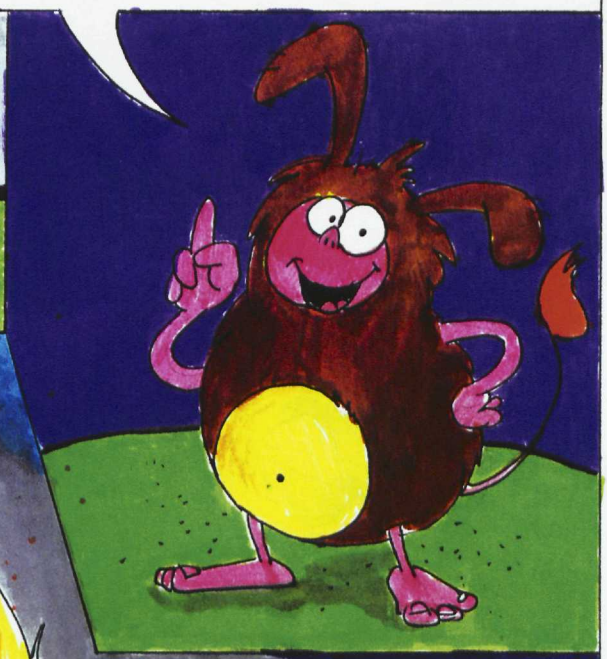
Kas sellel aastal
ka üle jaanitule
hüppame?

OI KUI KÕRGE!!

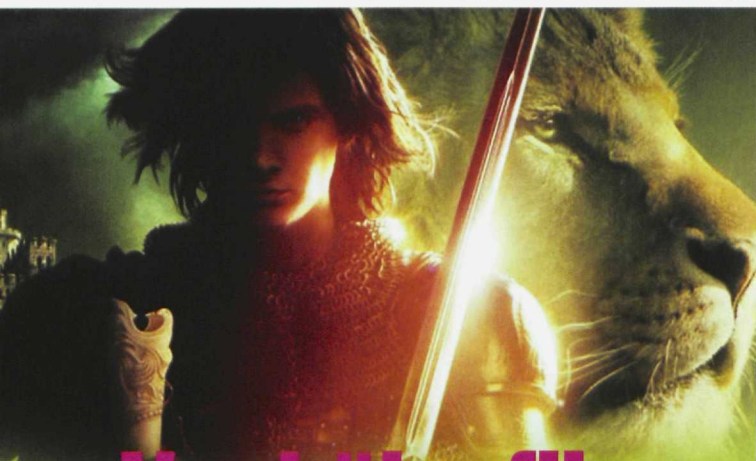

AHAA ...! Päästev idee!

Jaanikuu uued filmid

Juuni on teadagi päikesevõtmise, suplemise ja õues lippamise aeg. Aga mis koolivaheaeg see on, kui vahel ei käida ka pimedas ruumis... oi-oi kui põnevaid seiklusi otsimas! Filmipõnevust igatahes jaanikuul jätkub! Eelmises numbris juba rääkisime lõpp-lahedast animakomöödiast "KUNG FU PANDA", mida vaatama võid julgesti ka isa-ema kutsuda – tooli alla nad selle filmi ajal ei poe! Seda filmi näeb Maarjamaal ka eestikeel-sena ning Jack Blacki, Dustin Hoffmani ja Angelina Jolie´ asemel kuuleme oma tähtede – Tarmo Männardi, Marko Matvere ja Janne Sevtsenko hääli.

Veel üks film Lõvi Aslani kaitse all!

18. juunil esilinastub Tallinnas "Narnia kroonikate" järjekordne osa "Prints Caspian". Filmi lavastas Andrew Adamson ning nimikangelast Caspiani mängib Ben Barnes. Valge nõia osas näeme Tilda Swintonit, Pevensie´ pere lapsi mängivad William Moseley, Anna Popplewell, Skandar Keynes ja Georgie Henley.

Kindlasti oled juba "Narnia kroonikaid" lugenud – võta need põnevad lood kohe käsile, kui see raamatusari on sul juhtumisi kahe silma vahele jäänud (oi, peab ikka lai silmavahe olema!)

"Narnia kroonikate" autor Clive Staples Lewis oli küll Oxfordi Ülikooli professor, kuid ülemaailmse tunnustuse saavutas lastekirjanikuna – ning just tänu Narnia-raamatutele. Narnia on maa, kus loomad kõnelevad ja puud kõnnivad... Muidugi ihaldavad nii mõnedki kurjad jõud seda imekaunist maad vallutada, kuid nad ei aima, kui võimas on selle maa kaitsja, lõvi Aslan.

"Narnia kroonikad" pole mitte ainult põnev, vaid ka vaimukas raamatusari – ja seda loodame muidugi leida ka filmist.

"Prints Caspian" on Narnia-sarja neljas raamat, ning kindlasti on ta eriti südamelähedane neile, kellele meeldis "Lõvi, nõid ja riidekapp". Muide, Muumi-raamatute autor Tove Janson nimetas "Narnia kroonikaid" üheks oma lemmikteoseks!

Kergemaid seiklusi

Juunikuu lõpus tuleb ekraanidele seikluskomöödia "Nim'i saar", milles mängivad Abigail Breslin, Jodie Foster ja Gerard Butler. Tegu on poolteist tundi kestva seikluskomöödiaga, mis peaks sobima vaatamiseks nii lastele kui nende vanematele.

Uskumatu Hulk

See film on aga mõeldud rohkem koomiksipõlvkonnale, ning põhinebki ta samanimelisel koomiksil. "Hulk" ei tähenda siinkohal rahvahulka – see on hoopiski peategelase hüüdnimi.

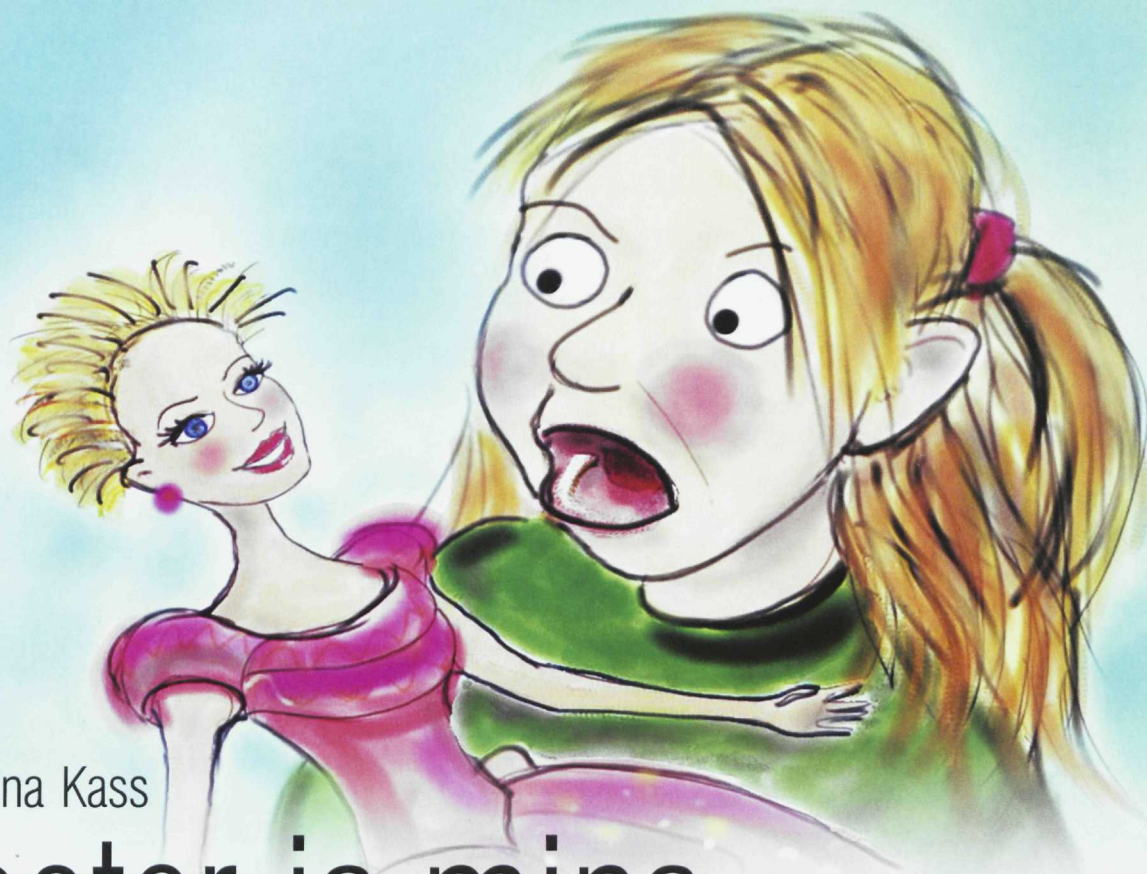
Doktor Robert Bruce

Banner oli geniaalne tuumafüüsik, kes tegi ülimalt keerulisi katseid. NB! Siinkohal tasub hoiatada neid, kelle hobiks on füüsika: olge nende asjadega ettevaatlikud! Paljugi mis võib juhtuda! Bruce Banner püüdis nimelt päästa oma laborisse sattunud teismelist Rick Jonesi, kuid juhtus suur õnnetus, mille järel füüsik hakkas kuju muutma... Peatselt sai temast ülitagev koletis, kes suutis autosid purustada, nagu oleksid need mänguasjad. Monstrumit hakati kutsuma Hulkiks ning muidugi püüti talle maksu mis maksab ots peale teha... Eriti sihikindel oli ses asjas kindral Ross, kelle tütar Betty oli enne õnnetust olnud Bruce´i armastatu...

Põnevust on filmis rohkem kui rubla, krooni või euro eest! Filmi lavastas Louis Leterrier, kes oli ka filmi "Riskikuller" režissööriks. Näitlevad Edward Norton, Liv Tyler, Tim Roth, William Hurt.

THE INCREDIBLE HULK

JUNE 13, 2008

Kristiina Kass

Peeter ja mina mängime juuksurit

Pildi tegi Kristiina Kass

Vahel on Peeter ikka hirmus rumal, kuigi on juba peaaegu üheksa aastane. Nagu siis, kui ta väitis, et Barbie-nukkudele kasvavad juuksed tagasi, kui need lühikeseks lõigata. Ta oli näinud telekas sellist reklaami, kus tüdrukud lõikasid oma nukkudelt juuksed ära ja samal hetkel kasvasid neile uued ja palju uhkemad.

„Mina küll nii loll ei ole, et lõikan oma nukud kiilaks,“ ütlesin ma Peetrile.

Aga Peeter ütles, et tema võib seda minu asemel teha ja lõikaski riks-raks! mu kõige ilusamalt printsessi-Barbie´lt juuksed maha.

Algul ma ehmun sin jubedalt ja hakkasin Peetri peale karjuma, nagu jõudsin, aga Peeter ütles, et nüüd me peame lihtsalt ootama, et juuksed tagasi kasvaksid.

Kui mitu minutit mitte kui midagi ei juhtunud, hakkasin ma uuesti karjuma ja jooksin oma Barbie´ga ema juurde. Ema oli ka Peetri peale kole vihane ja ütles, et Peeter peab mitu nädalat taskuraha koguma, et saaks mulle uue nuku osta. Siis hakkas Peeter ka karjuma ja varsti karjusime me kõik võidu, nii et isa ütles, et ta ei suuda enam seda lärmi kuulata ja läks välja jalutama.

Ei tea, kas see karjumine aitas või mis, aga Peetril paistis olevat ometi kord õigus. Nimelt olid järgmisel hommikul mu printsessi-Barbie´l jälle pikad kollased juuksed ja mitte see jube punkarisoeng, mille Peeter oli talle lõiganud. Me

sattusime mõlemad päris õhinasse.

Peeter arvas, et me võiksime lõigata ka mu teistelt Barbie´delt juuksed ära, sest peaaegu kõigi juuksed olid takku täis. Nii me siis mängisimegi terve päev nukujuuksurit ja lõikasime Barbie´del ja kõigil teistel nukkudel pead kiilaks. Seda me juba teadsime, et meil tasub oodata juuste kasvamist kannatlikult vähemalt hommikuni.

Mina panin äratuskella piiksuma, et ma ka näeksin, kuidas nukkude juuksed kasvavad. Aga ema jõudis mu kellast ette.

„PEETER! INGEL!“ karjus ta nii valjusti, et kindlasti äratas kõik naabrid üles. „Mida, põrgu päralt, te mu juustega olete teinud?“

Ema juuksed nägid tõesti imelikud välja. Ühelt poolt ulatusid nad õlani nagu varem, aga teine pool meenutas väga mu Barbie´de juukseid pärast Peetri käärikasutamist.

„Kas need polegi veel tagasi kasvanud?“ imestas Peeter. „Nendega läheb vist natuke kauem aega, sest ma lõikasin neid alles öösel.“

Ema oli Peetri peale veel mitu nädalat vihane, mis sest, et pärast juuksuris käimist nägi ta oma uues lühikeses soengus päris kena välja. Vähemalt kasvavad tema juuksed tasapisi tagasi. See-eest minu nukud jäävad kiilaks oma elu lõpuni, ütles isa.

Õigupoolest ongi kõik isa süü. Miks ta siis läks mulle salaja uut printsessi-Barbie´t ostma! Ja nüüd ongi see minu ainuke nukk, kellel veel juuksed peas on.

Lenna ja Lumene külas Tallinna Laste Turvakeskusel

1993. aastal loodud Tallinna Laste Turvakeskus koosneb kahest majast: üks asub Mooni tänaval, teine Nõmme teel. Viimane on 40-kohaline erirežiimiga varjupaik 10 – 18aastastele sõltuvusprobleemidega lastele ja noortele.

14. mail

käis kosmeetikafirma Lumene

konsultant Agnes Säde turvakeskuse tüdrukutele meikimist õpetamas. Modelliks, kelle peal nippe ja näpunäiteid demonstreeriti, oli Lenna Kuurmaa.

Ootusärevusest ja uudishimust pakatavad tüdrukud kogunesid suure diivani peale tihedalt üksteise kõrvale istuma ning jäid vaikselt ürituse algust ootama.

„Üks vigadest, mida tüdrukud, aga ka naised teevad, on vale tooniga jumestuskreemi valimine,“ ütles Agnes. Teinud Lenna lõuale kaks triipu eri toonis jumestuskreemiga, valis ta õige tooni ning asus tegutsema.

Samal ajal jutustas Lumene turundusjuht, miks ürituse jaoks just selle firma tooted välja valiti. Soomes toodetud Lumene kosmeetika sobib hästi meie kliimaga. Tootmisel kasutatakse meile tuttavate marjade (jõhvikas, pohl, kanarbik, murakas) seemneõli. Kusjuures kolmest kilost marjadest saab pressides vaid 3 ml õli.

Agnes Säde rõhutas korduvalt, et meik peab välja tooma loomulikku ilu, mitte aga inimest maski taha peitma. Ripsmeid värvides ja

koolutades lisas konsultant, et see protseduur nõuab harjutamist. Vastasel juhul võivad ripsmed liiga krussi minna.

Turvakeskuse juhataja Erki Korp julgustas tüdrukuid küsimusi esitama, kuid neiad istusid vaikselt ning panid hoolega tähele, vahetevahel kihistades ja omaette muutes.

Kulmud värvitud ja harjatud, põsepuna ja huuleläige peale pandud – ning modell oligi

valmis! Lenna tões, et iga päev ta nii põhjalikku meiki ei tee, küll aga esinemise jaoks. Tulemuse imetlemisele järgnes aga üllatus – neiad said kingituseks

Lumene kosmeetikat. Seejärel küsisid esimesed julgemad Lenna autogrammi ja luba Lennaga pilti teha. Muidugi oli lauljatar nõus ning tüdrukud asusid pildistamise järjekorda.

Tüdrukud jäid üritusega väga rahule ning üks neist jutustas, et oli juba varemgi meikimiskursustel käinud. Turvakodus olles nad end üldiselt ei meigi, küll aga väljaspool maja. Kuid selleks, et koju saada, peavad neiad hästi käituma ning kindla arvu punkte koguma (päevas saab maksimaalselt 60 punkti). Seni aga külastavad piigad kooli asemel turvakeskuse esimesel korrusel asuvat klassi, vabal ajal käivad spordisaalis, mängivad rahvastepalli, kuulavad muusikat ja vaatavad telekast seriaale. „Teinekord on tunne, nagu elaks laagris! Siin on nii toredad töötajad,“ pajatavad tüdrukud. Mõni neist on turvakeskuses juba teist korda, kuid neidude silmist ja hoiakust on näha, et nad tahavad oma elu muuta ning on tänulikud oma abilistele.

Superhüperteade Vanilla Ninja fännidele!

Just juunikuus läheb Vanilla Ninja suvetuurile ja oma lemmikutega saate kohtuda kontsertidel, mis toimuvad

- 4. juunil Viljandis
- 5. juunil Põlvas
- 6. juunil Haapsalus
- 7. juunil Pärnus
- 8. juunil Rakveres
- 10. juunil Tartus
- 11. juunil Raplas
- 12. juunil Tallinnas

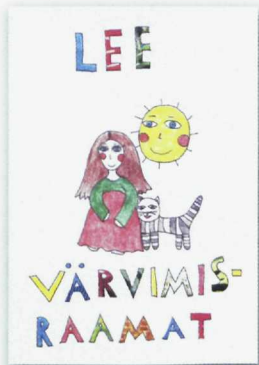

Järjehoidja

Loe ja värvi koos Leega!

Kunagi tegid kirjanikud Tiia Toomet ja Jaan Kaplinski koos raamatu „Kuhu need värvid jäävad?“ Nüüd on nende lapsed suureks kasvanud ja teevad ise raamatuid, muuseas ka selliseid, kus tuleb just värve taga ajada. Toredaks kingiks su väikevennale või -õele on **Elo-Mall Toometi** joonistatud ja kirjutatud „**Lee värvimisraamat**“, mille peategelane elab paksus metsas koos vanaemaga, kes on muidugi nõid. Nii neile kui ka paljudele teistele tegelastele on mõnus joonistada selga ja selja taha vahvaid värvilisi asju. Sest kuhu need värvid ikka jäävad!

Et lugetajatel oleks ka homme võimalik metsas jalutada, kannab raamat loodussõbraliku Rohelise trükise märget.

Pisikese Petra röömud ja mured

Kristiina Kassi uue raamatu „**Petra lood!**“ peategelane kannab kirjaniku vanema tütre nime. Ja enamjagu raamatusse kirja pandud lugudest ongi juhtunud just päris-Petraga

Hobide pahad pooled

Oli teisipäeva õhtu ja issi ja onu Andres tulid jõusaalist. „Sa, Petra, oled juba suur tüdruk ja võiksid ka hakata sporti tegema,“ ütles issi. „Tule järgmine kord meiega koos rauda tõstma!“

„Mina ei jaksa rauda tõsta,“ ütlesin. „Ma olen selleks liiga väike!“

Issi ja onu Andres hakkasid naerma.

„Kui sa käiksid meiega paar-kolm korda nädalas jõusaalis, siis kasvaksid ka sulle suured musklid,“ ütles onu Andres ja näpistas mu käsivart. „Võib-olla mitte päris nii suured nagu meil, aga nii suured ikka, et jaksad kergesti rauda tõsta.“

Mina ütlesin, et ma ei taha suuri muskleid. Ja selliseid karvaseid jalgu, nagu isal ja onu Andresel on, ma ka ei taha. Aga ujumine oleks päris tore. Ma võiksin hakata suurest peast näkineiuks, sest on jube ilus, kui pikad juuksed vees hõljuvad.

„Ujumine on täitsa hea hobi,“ oli ka onu Andres nõus. „Aga pikad juuksed võid ära unustada. Ühelgi tippujajal ei ole pikki juukseid, sest need segavad.“

„Jah, peaaegu kõigil tippujajatel on kiilas pea,“ ütles ka issi.

„See nimelt vähendab vee takistust. Kas sa tead, mis asi on vee takistus?“

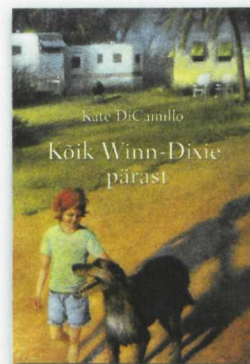
Mina ütlesin, et on, mis on, et ma vist ei tahagi ujuda.

Kas Petra leidis endale lõpuks sobilikku hobi, seda saad teada juba raamatust.

© Kristiina Kass ja Tänapäev

Lugu tüdrukust ja naeratavast koerast

Newbery medali laureaadilt ja raamatu „Lugu hiirest nimega Despereaux“ autorilt **Kate DiCamillo**lt ilmus uus juturaamat „**Kõik Winn-Dixie pärast**“, mis räägib kümneaastasest tüdrukust Opalst ja Winn-Dixiest. Winn-Dixie ei ole harilik koer. Ta on suur ja kõhn ja ta haiseb koledasti, kuid koera naeratus võidab Opali südame.

* * *

Mu nimi on India Opal Budoni ja möödunud suvel saatis isa, jutlustaja, mind toidupoodi paki makaronide, valge riisi ja kolme tomati järele ja ma tulin seal tagasi koos koeraga. Lugu oli nii. Astusin just Winn-Dixie toidupoe juurviljaleiti juurde kolme tomatit võtma, kui ma oleksin peaaegu poe juhatajaga kokku pörganud. Ta seisis seal – näost punane, kisas ja vehkis kätega.

„Kes selle koera sisse lasi?“ karjus ta. „Kes selle soraka koera siia sisse lasi?“

Alguses ma ei näinud koera. Mööda põrandat veeres igasugu juurvilju, tomateid, sibulaid, rohelist pipraid. Ja mööda poodi tormas ringi terve armee Winn-Dixie poe töötajaid, kes kõik samamoodi nagu juhataja kätega vehkisid.

Ja siis jooksis nurga tagant välja koer. See oli suur koer. Kole koer. Ja paistis, et tal oli väga lõbus. Keel rippus tal suust välja ja saba liikus ägedasti. Ta libises ja võttis hoo maha ja naeratas mulle. Ma polnud kunagi oma elus veel koera naeratas näinud, aga just seda ta tegi. Ta ajas oma mokad laiali ja näitas mulle kõiki oma hambaid. Siis vehkis ta nii kõvasti sabaga, et lõi veel hulga apelsine riulilt maha ja need veeresid igale poole laiali, tomatite ja roheliste pipardegaga segamini.

„Võtke see koer kinni!“ karjus juhataja.

Koer jooksis otse juhataja juurde, vehkis sabaga ja naeratas. Ta hüppas tagajalgadele. Oli selge, et ta tahtis juhatajat näost näkku näha, et teda tänada selle lõbusa olemise eest juurviljaosakonnas, kuid kuidagimoodi juhtus nii, et ta lükkas juhataja pikali maha. Ja juhatajal oli vist kehv päev olnud, sest korraga hakkas ta kõigi silme all, pikali põrandal maas olles nutma. Koer kummardus murelikult mehe kohale ja lakkus ta nägu.

„Palun,“ nuuksatas juhataja, „kutsuge ometi koerapüüdjad.“

@ Kate DiCamillo ja Draakon & Kuu

Vello Salumets

Frank Sinatra

"Keegi ei suuda tõlgendada laulu teksti nii nagu see laulja. Ta ei pruugiks üldse laulda, piisaks sellest, kui ta lauluteksti vaid deklameeriks. Tema atraktiivne ja äratuntav bariton on teinud temast mitte ainult džäss- või estraadilaulja, vaid maailma suurima interpreedi. Paljude unistuseks on pääseda Mount Everesti tippu. Tema oli ise Mount Everest. "Nii rääkis kuulus ameerika laulja ja lavastaja Sammy Davies Jr. oma sõbrast ja kolleegist Frank Sinatrast.

Francis Albert Sinatra sündis itaalia immigrantide perekonda 12. detsembril 1915. a. New Yorgi eeslinnas Hobokenis. Tuletõrjujast ja poksiast isa soovis pojale inseneri karjääri, kuid ametiühingu liikumise aktivistina tuntud ema õhutas Franki tegelema laulmisega. 10aastaselt hakkaski Frank laulma nii kooli- kui kirikukooris.

Esimeseks sammuks tema professionaalsel lauljateel oli 1935. a. esinemine kvarteti Hoboken Four koosseisus uusi talente otsivas raadiosaates "The Major Bows Amateur Hour". Tänu võidule pääses kvartet 75 dollarilise nädalalpagaga esinema suuretele lavadele. Päeva naelaks oli tollal Bing Crosby ja selle staari esimene kontserdikülastus sai 19aastase Sinatra elus pöördeliseks. Ta ei tahtnud laulda mitte nii nagu Crosby, vaid saada sama kuulsaks. "Maailm ei vajanud enam teist Crosbyt ja seepärast tuli mul luua oma stiil," on Frank hiljem meenutanud. Ja seda ta ka tegi. Bing Crosby hilisem kommentaar: "Frank Sinatra on selline laulja, kes ilmub ainult kord elus. Kuid miks pidi see just minu eluajal toimuma?"

30 – 40ndate vahetusel esines ja salvestas

Frank Sinatra paari kuulsa bigbändi koosseisus mitmeid Billboard-tabeli etteotsa tõusnud plaate. Ta on hiljem korduvalt öelnud, et pidas oma hilisema laulustiili eeskujuks kuulsa svingorkestri juhi ja tromboonimängija Tommy Dorsey fraseerimist tromboonimängu ajal. Et saavutada aeglastes lauludes samasugust fraseerimistehnikat, harjutas Sinatra laulmist vee all, üritades hinge nii kaua kinni pidada, kui võimalik. Ta teadis, et peab ilmuma üks artist, kes suudaks võistelda Bing Crosbyga. Sinatra arvas oli see just tema. Hüpe tundmatusse vette tasus end ära ja peagi tuli anda kontserte teinekord 8 tükki päevas.

1942. a. lõpus esines Frank Sinatra neli nädalat koos Benny Goodmani orkestriga New Yorgis "Paramount" teatris, hullutades saalis istuvaid kooliplikasid. On teada, et paljudele neist maksti hüsteeria imiteerimise eest raha, kuid suurem osa, kes olid juba hommikuti kell 4 piletisabadesse seisma läinud, kiljusid vaimustusest kontserdi ajal tasuta. Seega oligi tänapäeva mõistes sündinud **pophüsteeria**. Saades hüüdnimeks "The Voice", näitas Sinatra maailmale, et populaarne laulja on uus fenomen, mis asendab suurte bigbändide ajastut.

Sinatra kontserdidel nuteti, kiljuti, minestati ja satuti hüsteeriahoogudesse. Samas puudus lauljal igasugune väline

“Frank Sinatra on selline laulja, kes ilmub ainult kord elus. Kuid miks pidi see just minu elu ajal toimuma?”

sarm. Ta oli lühike, kõhn ja sisselangenud põskedega noormees, keda kadestajad nimetasid “vereülekandejaamast ära karanud kehvereliseks”. Kuid see ei takistanud lauljat kuulsuseredelil edasi ronimast. Kogu menu saavutas Sinatra ainuüksi oma laulmisega. Temas olid ühinenud Bing Crosby soe lüürika ja Billie Holiday džässilikust tunnetusest laetud seosmine pinged.

Aastatel 1943–1952 salvestas Sinatra solistina 86 hitti, millest 33 pääsesid Billboard TOP10-sse. Tema populaarsus oli nii suur, et näiteks **1945. a. tegutses ainuüksi USA-s üle 2000 Frank Sinatra Fan-klubi**.

Frank Sinatra polnud populaarne mitte ainult kontserdilaval, vaid ka kinoekraanil. Kõrvuti laulmisega lõi ta märkimisväärse näitlejakarjääri. **Ta esines kokku 40 filmis, neist 20 peaosas**, kusjuures enamik polnud sugugi muusikafilmid. Tänu emalt päritud geenidele, osales Frank Sinatra aktiivselt ka ühiskondlikkus elus. Liberaalsete vaadete tõttu hakati 50ndate algul Sinatrat süüdistama maffiaga sõbrustamises ja isegi kommunisti pooldamises. Asi läks koguni niikaugele, et parempoolse ajakirjanduse surve, kes nägi Sinatras häbiplekki USA-le, vallandas filmikompanii Metro-Goldwyn-Meyer ta töölt. Kuid Sinatra ei andnud alla. Ta vahetas agentuuri ja otsustas

alustada otsast peale. Koostöös Nelson Riddle'i orkestriga valmisid sellised superhitid, kui “I’ve Got The World On A String”, “I’ve Got You Under My Skin”, “South Of The Border” ja “Don’t Worry Bout Me”. Tänu orkestrijahi suurepärasele orkestratsioonidele ja heale lindistuskvaliteedile pääses Frank Sinatra eetris kõlavate nn. “kutsuke aknal” – tüüpi laulude kõrval taas orbiidile. Nelson Riddle uuendas paljuski Sinatra stiili, mille tulemuseks olid kergelt svingivad intiimsed ballaadid.

50ndate lõpp aga lõi taas käärid Sinatra edukasse karjääri. Bing Crosby käest paarkümmend aastat tagasi kätteõidetud **kuninga kohta viitemaailmas hakkas kõigutama uue moeröögatuse, rock’n’roll säravaim täht Elvis Presley**. Frank kritiseeris tollal rock’n’rolli, kui degenereerunud nähtust: “Rock’n’roll on silmakirjatsemine ja valelikkus. Seda laulavad, kirjutavad ja esitavad suuremalt jaolt vaid nürimeelsed tolvaniidid”.

Eriti vastumeelne oli talle uus salvestustehnika, mis võimaldas hiljem salvestatud muusikataustale ehk siis fonogrammile peale laulda. Tema arvates kaotab see täielikult orkestri ja solisti vahelise koostöö ja ühise hingamise. 60ndate keskel üritas Sinatra oma vaateid redigeerida ja ilmavalgust nägid juba popmuusika valdkonda kuuluvad ja superhitiks saanud ballaadid kui „Strangers In The Night”, koos tütre Nancyga lauldud duett „Something’s Stupid” ja vaat et Sinatra signatuurriks kujunenud kaunis ja filosoofilise tekstiga „My Way”.

1995.a. loobus Frank Sinatra lavaesinejast, kuna teda hakkasid kimbutama mäluhäired. Surm saabus südameataki tagajärjel 14. mail 1998. aastal.

Niisuguseks kujunes ühe 20. sajandi kuulsaima populaar- muusika verstaapoli Frank Sinatra elukäik, kes jõudis kinkida maailmale muusikat selle kõige suuremas tähenduses.

Külmapealinna kuumad teatripäevad

Kuussaare Vanalinna
Kooli "Konna mure"

Rakvere Realgümnaasiumi
"Nutikas eesel"

Kuna Jõgeval olevat kunagi olnud Eestimaa kõige käretram pakane, siis on see ilus ja haljas linn hakanud ennast Külmapealinnaks nimetama.

Tõsi mis tõsi: kohaliku kultuurikeskuse kõrval asuva postimaja uksele ilutseb ka lehekuul silt "Jõuluvana postkontor" ning algklasside teatrite festivali etendusi teadustas koos Kalevipojaga jõulutaat ise!

No nüüd on siis teada, kuhu jõuluvana pärast pühi peitu poeb – Jõgevale, kuhu mujale!

Teatrite festival ise ei jätnud aga külmaks kedagi – ei väikesi näitlejaid, õpetajaid-juhendajaid ega ka žüriid, keda juhtis näitleja **Andrus Vaarik**. Abiks olid talle kolleeg **Kersti Kreismann**, ajakirjanik **Margit Kilumets**, Eesti Harrastusteatri Liidu tegevjuht **Kristiina Oomer**, kirjandusõppejõud **Rain Mikser** Tallinna Ülikoolist, kohalik tohter ja kultuuritegelane **Kalle Piiskoppel** ning mina. Koolilaste lavapeo ametlik nimi oli soliidne: **algklasside kooliteatri riigifestival "Kooliteater 2008"**. Ühe hingetõmbega ei ütle seda kohe mitte väljagi!

Algkoolinäitlejad aga oskasid keerulisemaidki lauseid välja öelda. Eriti vahva oli see, et **Jõgeva Gümnaasiumi "Liblikapüüdjate"** trupp tuli lahedasti toime Oskar Lutsu "Pärijatega", mis oli murdesõnu täis pikitud ja paistis, et tänu näitlejatele sai ka publik vanast kõnepruugist aru. **Lümanda kooli** õpetajad **Küll Lindau ja Tiiv Peno** olid aga saare minu tagasihoidliku õpikunäidendi "Jutumemme (p)rillid" kohandanud saare murdega, nii et isegi sipelgate (ehk saarlaste sõnul siplaste) tekst kõlas mõnusas meretaguses kõnepruugis.

Mida festivalil veel mängiti?

Näidendite valik oli kirev nagu vikerkaar: rohkesti mängiti muinasjututõtlusi ("Lumi-valgeke", "Punamütsike", "Pöial-Liisi"), kuid etendati ka juhendajate-õpetajate instseneeringuid. Väga vaimukas oli **Kuussaare Vanalinna**

Lümanda
"Jutumemme
(p)rillid"

Jõgeva
teatريفesti-
valide hing,
õpetaja
Lianne
Saage-
Vahur

Kooli esitatud Ellen Niidu "Rongisõit" ja nii lapsi kui ka täiskasvanuid pani naerma **Audru Keskkooli** näitetrupi "Konna musi", mille oli Andrus Kivirähki muinasloo järgi lavale seadnud Kaire Leetsaar. Huvitav oli tartlaste **Loovkeskuse** peaaegu ilma tekstita, kuid samas väga hoogne ja mõtestatud "Jussike ehk vana juturaamatu saladus".

Rakvere Reaalgümnaasiumi 3. T klass esines Heljo Männi "Nutika eesliga" julgelt ja vabalt nagu päris teatritrupp. Juhendajate Kaidi ja Margus Eeki sõnul on "kolmandikel" selja taga juba ligi nelikümmend etendust: Rakveres on ilmselt palju teatrimaiaid kooli- ja laste- aialapsi!

Kõik noored näitlejad ja juhendajad olid teinud ära suure töö ja ükski mini-etendus polnud igav. Ning kuigi paljud saalisistujad ei osanud vene keelt ega saanud seepärast hästi aru **Narva Soldina Gümnaasiumi** algklassitrupi esitatud Anton Tšehhovi jutu "Hirmul on suured silmad" instseneeringu tekstist, köitis näitetrupp esimesest hetkest peale kõiki. Andrus Vaarik nentis, et tegu on väga andekate artistidega: iga sõna, iga liigutus oli täpne ja õige!

Kes tulid võitjateks?

Näitlejapreemiad pälvisid **Keidi Fomotskin, Käitlin Luisk** ja **Gerli Reilson** Haanja-Ruusmäe Põhikoolist, **Dmitri Metsatalu** Narva Soldina Gümnaasiumist, **Harro Adamson** Tõrva Gümnaasiumi trupist "Pigilind", **Kirsike Taist** Kuressaare Vanalinna Koolist, **Anna-Maria Vahur** ja **Sandra Väsaste** Jõgeva Gümnaasiumi kooliteatrist "Liblikapüüdja", **Kata Kindsigo** Krootuse Kooliteatrist ja **Mattias Laht** Rakvere Reaalgümnaasiumi 3 T klassist.

Mitmesuguseid eripreemiaid said järgmised lavastused: **Karksi-Nuia Gümnaasiumi** näitetrupi "Lumivalgeke, 1 põialpoiss ja 6 põialtüdrukut", **Audru Keskkooli** "Konna musi", **MTÜ Loovkeskuse** "Jussike ehk vana juturaamatu saladus", Rõngu Keskkooli "Pidu mereröövli laeval", **Kivi-Vigala Põhikooli** "Dzunglis", **Kolga Keskkooli** Kohal-olijate "Dõmdõdõmm", **Lümanda Põhikooli** "Jutumemme (p)rillid" ja **Siumusti Lasteaed-**

Kolga Gümnaasiumi
Kohal-olijate
"Dõmdõdõmm!"

Algkooli "Põial-Liisi". "Kooliteater 2008" algklasside riigifestivali **laureaadid** on: **AUDRU KESKKOOL** "A. Kivirähki/K. Leetsaare lavastusega "Konna musi" (juhendaja Kaire Leetsaar), **JÕGEVA GÜMNAASIUMI "LIBLIKA-PÜÜDJA"** O. Lutsu näidendiga "Pärijad" (juhendaja Lianne Saage-Vahur), **NARVA**

SOLDINA GÜMNAASIUM – A.Tšehhovi instseneeringuga "Hirmul on suured silmad" (juhendaja Ljubov Skripnitsenko), **KURESSAARE VANALINNA KOOL** – E.Niidu "Rongisõidu" lavastusega (juhendaja Kadi Tänav) ja **RAKVERE REAALGÜMNAASIUMI 3 T KLASS** H. Männi näidendiga "Nutikas eesel" (juhendajad Kai ja Margus Eek).

Kuigi auhindu jagati palju, kuulus kõigile esinejatele üks samalaadne preemia: võimalus näha ja kuulda teiste oma-vanuste teatritegijate loomingut, võimalus veeta üheskoos mõnused kaks päeva kuumaverelises külmapealinnas nimega Jõgeva. Selle eest suur tänu Jõgeva Gümnaasiumi korraldajatele ja festivali "hingele", õpetaja Lianne Saage-Vahurile!

PE₂^B 1378 2008,6

CITY

KARUKAUPALADINA

... MITTE CITY CARGO KOMPLETTIDEGAL!

- Laadi kaup maha suurelt kaubalemmukilt!
- Vii see töstukiga lattu!
- Laadi vajalik kaup veokitele!

Mitu tünni on töstukil?

3 4 5

Nimi: _____
Address _____

Vastus saada enne:
5. juulit aadressil:
Hea Laps, Hanu 1,
Tallinn 10148

UUSI